

Η ΑΡΕΝΑ

ΝΟΕΜΒΡΗΣ '84 ΤΕΥΧΟΣ 1 ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΔΡΧ. 40

ΠΑΣΟΚ ΚΑΙ ΚΡΑΤΙΚΗ
ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

venezia 1984

η δική μας ιστορία

2

ΟΙ ΚΑΙΡΟΙ ΩΡΙΜΑΣΑΝ!

Η παγκόσμια κρίση του καπιταλιστικού συστήματος και η αδυναμία των κυβερνήσεων να δώσουν λύσεις στα συσσωρευμένα προβλήματα, οδηγούν το κράτος και το κεφάλαιο σε μια ανοιχτή σύγκρουση με τους εργαζόμενους, τους άνεργους, την νεολαία και μ' όλα γενικά τα στρώματα του σύγχρονου προλεταριάτου.

Το μεγάλο οικονομικό μπουμ που πλησιάζει αρχίζει να φαίνεται στον ορίζοντα. Τα πρώτα του σημάδια είναι μια πραγματικότητα. Μόλις λίγες μέρες πριν η 10η σε μέγεθος τράπεζα των ΗΠΑ, η Φέρστ Τσικάνγκο Κορπορέισον, βούλιαξε, ενώ στην Βρετανία η Κεντρική Τρόπεζα αναγκάστηκε να παρέμβει και να "εθνικοποιήσει" μια απ' τις μεγαλύτερες τράπεζες που κάνουν δουλιές με τον χρυσό, την Τζόνσον Μάτθι Μπάνκερς, που χρεοκόπησε. Ο κλονισμός της Φέρστ του Σικάγου έγινε πέντε περίπου μήνες μετά την κατάρρευση της Κον-

τινένταλ Ιλινόις, της 7ης σε μέγεθος τράπεζας των ΗΠΑ, την οποία αναγκάστηκε να εθνικοποιήσει η αμερικανική κυβέρνηση φοβούμενη μια ενδεχόμενη αλυσωδότη χρεοκρίση.

Όλες οι υπερχρεωμένες χώρες αδυνατούν να επιστρέψουν τα δάνεια που έχουν λάβει και ζητάνε συνεχώς νέα. Αναγκάζονται έτσι να δέχονται τους στυγνούς όρους του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου (ΔΝΤ), σπρώχνοντας τους ανθρώπους που τις κατοικούν στην εξαθλίωση και την απόγνωση. Αδυνατώντας όχι μόνο να ανεβάσουν το βιοτικό επίπεδο, αλλά και να το συγκρατήσουν σε σταθερά όρια, όπως επίσης και το να αποδεχτούν τα αιτήματα του προλεταριάτου, το οδηγούν σε έναν ταξικό πόλεμο με το κράτος και το κεφάλαιο.

Για πρώτη φορά στην σύγχρονη ιστορία τα ταξικά μέτωπα που έχουν ανοιχτεί είναι τόσα πολλά. Παντού τα προβλήματα πληθαίνουν και η αντίσταση του κόσμου αυξάνει και οργανώνεται. Διανύουμε σήμερα μια επαναστατική περίοδο που δεν έχει να ζηλέψει τίποτα από το παρελθόν.

Όλα τα κοινωνικά κινήματα βρίσκονται σε άνοδη. Δεν διανύουμε μια φάση υποχώρησης του προλεταριάτου, αλλά μια φάση προετοιμασίας του ταξικού πολέμου. Η ενεργοποίηση των πολιτών μέσα στα ειρηνιστικά και οικολογικά κινήματα, το μαζικό εργατικό κίνημα των 35 ωρών στην Δ. Γερμανία, η ηρωική πάλη των βρετανών ανθρακωρύχων ενάντια στην κυβέρνηση των τόνιδων και τα συμφέροντα του μεγάλου κεφάλαιου, οι άγριες απεργίες και τα σαμποτάζ στην Γαλλία όπως και οι εκρηκτικές συνθήκες στις χώρες του αποκαλούμενου τρίτου κόσμου, όλα αυτά αποδεικνύουν περίτρανα σε ποιά κατάσταση βρίσκεται σήμερα το παγκόσμιο προλεταριάτο. Η οργανωμένη και η αυθόρμητη άλλοτε αντίσταση του κόσμου στα σχέδια των εξουσιαστών καθώς και η αναγνώριση της αποτελεσματικότητας της θέσης των αντιεξουσιαστών περι Δράσης, είναι σημάδια μιας ολοένα αυξανόμενης δυσανεμίας απέναντι στις κυβερνήσεις και μιας άρνησης να αποδεχτούν τις "εφικτές" λύσεις που τους προτείνει η τεχνοκρατική.

Τα συνδικάτα και η γραφειοκρατική και πούλημένη ηγεσία τους, παρότι συνεχίζουν να παίζουν τον καθιερωμένο ρόλο τους, εντούτοις αναγκάζονται να ακολουθήσουν τις υποδείξεις της βάσης και να περάσουν στην σύγκρουση με τα αφεντικά.

Καμιά συνδικαλιστική ηγεσία και καμιά κυβέρνηση δεν μπορεί νά'ναι σήμερα σίγουρη για την βιωσιμότητά της. Μια είναι η βασική διαπίστωση: το προλεταριάτο έχασε την εμπιστοσύνη του απέναντι στις κάθε λογής ηγεσίες!

ΟΙ "ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΛΥΣΕΙΣ"

Το ρεύμα του ευρωσοσιαλισμού κατάφερε σύντομα να οδηγήσει τις ηγεσίες του σε χώρες όπως η Ελλάδα, η Γαλλία και η Ισπανία στην εξουσία. Γρήγορα όμως η χαρά της κατάκτησης της εξουσίας μεταβλήθηκε σε τρόμο και άγχος για την σωτηρία της.

Τα αμέτρητα προβλήματα που μαστίζουν τις χώρες αυτές της Νότιας Ευρώπης δεν μπόρεσαν να επιλυθούν με την πολιτική που ακολούθησαν οι ευρωσοσιαλιστές. Οι "εθνικές λύσεις" που προτείνουν είναι μια φενάκη. Η φύση της σημερινής οικονομικής κρίσης είναι διεθνής και οι λύσεις που απαιτεί είναι κι αυτές ανάλογες. Η πολιτική των Σοάρες, Μιττεράν και Παπανδρέου εμφανίζεται σαν αυτό που πραγματικά είναι: ένα καπιταλιστικό τρυκ που δεν ξεγελάει ούτε τα παιδιά. Το προλεταριάτο ξεσηκώνεται, κάνοντας σ' όλους φανερό πως οι επωνομασίες των κυβερνήσεων του είναι αδιάφορες.

Ήρθε η ώρα, που οι σοσιαλιστές σαν όλους τους προηγούμενους μνηστήρες της εξουσίας, θα πρέπει να

διαλέξουν: ή θα υποχωρήσουν στις πιέσεις των στρωμάτων εκείνων του προλεταριάτου που εξεγείρονται, βάζοντας σε κίνδυνο (sic) "τις εθνικές οικονομίες" ή θα περάσουν στην ανοιχτή σύγκρουση με τα στρώματα αυτά.

Στην Ελλάδα, η κυβέρνηση του Πασόκ και το "σοσιαλιστικό πείραμα" του Παπανδρέου αρχίζει να φθίνει στα μάτια του κόσμου. Οι ταξικές αντιθέσεις καθημερινά οξύνονται και τα συσσωρευμένα κοινωνικά προβλήματα αναζητούν εναγώνια την λύση τους. Η ανεργία και ο πληθωρισμός ανεβαίνουν συνεχώς. Οι προβληματικές επιχειρήσεις κλείνουν η μία μετά την άλλη. Η προσπάθεια για την σωτηρία τους αποτυγχάνει. Ο νέος πρόεδρος του Οργανισμού Ανασυγκρότησης Προβληματικών Επιχειρήσεων, Μαγγανιάς, είπε επί λέξει αναφερόμενος στην ΠΥΡΚΑΛ: "Οι προηγούμενες διοικήσεις δούλεψαν, αγωνίστηκαν, συνεισέφεραν, αλλά έκαναν λάθη. Δεν υπάρχει όμως θέμα αποτυχίας, απλώς (!!!) δεν βρήκαμε ακόμα το κουμπί για να λύσουμε το πρόβλημα".

Για μας το μόνο "κουμπί" είναι η διαρκής ταξική πάλη και ο αγώνας για το τσάκισμα του κράτους και του κεφάλαιου. Είναι η οργανωμένη πάλη του προλεταριάτου ενάντια στα κάθε είδους αφεντικά!

Τα προβλήματα δεν πρόκειται να λυθούν μέσα στα πλαίσια αυτής της κοινωνίας. Κι αυτό γιατί το κράτος και το κεφάλαιο όχι μόνο δεν μπορεί να τα λύσει, αλλά και γιατί αντιτίθεται στην λύση τους.

Το Πασόκ, στην προσπάθειά του να παραμείνει στην κυβέρνηση, είναι σίγουρο, πως θα προχωρήσει σε συνεχείς υποχωρήσεις απέναντι στο παγκόσμιο και ντόπιο κεφάλαιο. Ήδη ετοιμάζεται η συνωμοσία για την επιβολή μιας ασχρής εισοδηματικής πολιτικής για το 1985, σύμφωνα με τις οδηγίες του ΔΝΤ.

Η συνεχής και αλματώδης άνοδος του δολαρίου θα συνεχιστεί και η εκμηδένιση της δραχμής και των εισοδημάτων μαζί των εργαζομένων είναι απλά ζήτημα χρόνου.

Τον ταξικό πόλεμο όμως που άρχισε το Πασόκ δεν μπορεί από μόνο του να τον κερδίσει. Τα ανοίγματα προς τον ΣΕΒ και τους βιομήχανους είναι απαραίτητα. Ο Παλαεξόπουλος, ηγέτης των μεγαλοβιομηχάνων, επείνεσε τις θέσεις του Παπανδρέου στην ομιλία του στην Θεσσαλονίκη, τις τελευταίες τοποθετήσεις του Αρσένη και τα μέτρα που ανακοίνωσαν πρόσφατα ο Βαϊτσός και ο Ρουμειλιώτης. Μιλάει τώρα για "διακομματική συναίνεση" που θα προωθήσει τα άγρια μέτρα λιτότητας.

Οι τελευταίες πρωτοφανείς επιθέσεις του Πασόκ ενάντια σε απεργούς εργάτες και στην νεολαία δείχνουν πλέον ολοφάνερα τις διαθέσεις του.

Η απάντησή μας πρέπει νά'ναι ένα οργανωμένο μαχητικό αντιεξουσιαστικό κίνημα, ικανό να παρέμβει δυναμικά σε όλα τα επίπεδα της κοινωνίας. Οι θεωρίες που λένε πως τίποτα δεν "κινείται", είναι για μας σκέτοι σκεπτικισμοί. Η ίδια η κρίση του καπιταλιστικού συστήματος αποδεικνύει: δεν υπάρχει κρίση όταν δεν υπάρχει και εξέγερση ενάντια στο κεφάλαιο!

Η έκδοση σήμερα μιας μηνιαίας αντιεξουσιαστικής εφημερίδας, που θα πληροφορεί και θα παίρνει θέση για όλα τα κοινωνικά ζητήματα, είναι κάτι παραπάνω από αναγκαίο. Είναι ένα από τα πιο ισχυρά μέσα για την προπαγάνδα και την δημοσιοποίηση της δράσης μας.

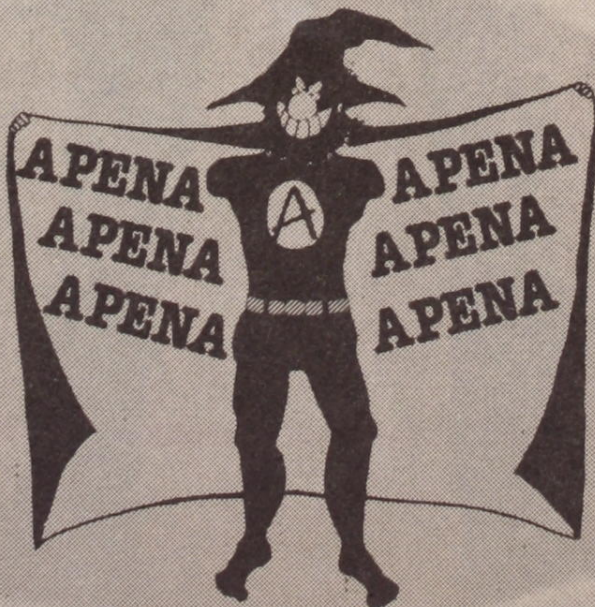
Σπάστε έμπρακτα την απομόνωση και την ιδιωτικοποίηση που προσπαθεί να πετύχει ο καπιταλισμός!

Ενεργοποιηθείτε σ' όλα τα επίπεδα και παλέψτε για την επαναστατική οργάνωση: τις Αντιεξουσιαστικές Κολλεκτίβες!

Οι καιροί ωρίμασαν!!!

ΚΟΛΛΕΚΤΙΒΑ ΑΡΕΝΑ

Η ΑΡΕΝΑ εκδίδεται σε 7.000 αντίτυπα και διανέμεται σ' όλη την Ελλάδα. Είναι έκδοση της Αντιεξουσιαστικής Κολλεκτίβας ΑΡΕΝΑ, που με τη προσπάθειά της αυτή θέλει να συμβάλλει τόσο στην αντιεξουσιαστική πληροφόρηση, όσο και στην ενεργοποίηση κάθε επαναστατικής, αντικρατικής ιδέας και πρακτικής. Η εφημερίδα είναι ανοιχτή σε κάθε ελευθεριακή ιδέα και θα δημοσιεύει κάθε κείμενο (στη στήλη "Ελευθεριακό Φόρουμ" που σύντομα θα καθιερώσει) που θα κινείται μέσα στον χώρο της αντιεξουσίας.

Η ΑΡΕΝΑ
Μηνιαία εφημερίδα για την αντιεξουσιαστική
Θεωρία και Δράση
ΕΚΔΟΤΗΣ, Υπεύθυνος Τυπογραφείου:
Γιώργος Χάμπας, Σανθιάπου 63, 155 61 ΑΘΗΝΑ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Μάνος Σοιμπασάκης, Καμπάνη 6,
Κάτω Πατήσια
ΣΥΝΤΑΞΗ, ΠΑΗΡΟΦΟΡΕΙΣ: Τηλ. 86.23.506
ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΕΣ ΕΠΙΤΑΓΕΣ, ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ:
ΑΡΕΝΑ, Γιώργος Χάμπας, Πόστ Ρεσάντ 155 01,
ΑΘΗΝΑ
ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ: Για 12 τεύχη, 500 δρχ., Ενόχωσης:
1000 δρχ.

Είναι αναμφισβήτητο γεγονός, ότι ένα βασικό στοιχείο-χαρακτηριστικό του ΠΑΣΟΚ, τουλάχιστον σαν κόμματος αντιπολίτευσης, ήταν η ανάθεσή του σε κάθε είδους αστυνομική επέμβαση, είτε στα Πανεπιστήμια, είτε απέναντι στους εργαζόμενους, είτε οπουδήποτε αλλού.

Η εγκαθίδρυση και στην Ελλάδα ενός ευ-

ρης και Γιαννακόπουλος αποφεύγουν τις δημοσιογραφικές ερωτήσεις, ενώ το σήμα του τμήματος στην Διεύθυνση Χωροφυλακής αναφέρει ότι: "Δύο χωροφύλακες του τμήματος Βούλας και ένας της Ασφάλειας Προαστείων, αναγκάστηκαν να πυροβολήσουν στον αέρα όταν, λίγο μετά τα μεσάνυχτα..." (Ελευθ. 26.9)

4. Ανάμεσα στις 26. 9. με 3. 10, γίνεται στα Εξάρχεια η λεγόμενη "Επιχείρηση Αρετή".

οι δεξιόι. Έτσι, σε συνδιασμό με τις δηλώσεις Παπανδρέου, με αφορμή την εκλογή του Μητσοτάκη στην ηγεσία της Ν.Δ, ότι δεν ξαναγυρίσουμε στο φαύλο παρελθόν και λοιπά, καταλαβαίνει κανείς εύκολα την προσπάθεια απόδοσης ρόλου μπαμπούλα στη Δεξιά, ενώ το ΠΑΣΟΚ (παρά τα κάποια προβλήματα) διατηρεί το φωτοστέφανό του.

για κάποιους "κακούς", ή καλύτερα με τα δικά του λόγια: "Ποιοί τελικά, πολιτικά ανεγκέφαλοι ή και προβοκάτορες μέσα στην κυβερνητική παράταξη βάλθηκαν να μας μάθουν τι είναι το "σοσιαλιστικό ξύλο"..."; Και εδώ πια, ο νούν νοείτο.

Όμως ότι και να κάνουν όλοι αυτοί, δεν μπορούν να κρύψουν την αλήθεια. Και αυτή είναι, ότι μέσα σε συνθήκες κρίσης του καπιταλισμού, τα αφεντικά και το κράτος μόνο με την βία μπορούν να απαντήσουν στις απαιτήσεις των εκμεταλλευόμενων για καλύτερη ζωή.

Αδυνατώντας να παρουσιάσουν ένα Welfare state με σοσιαλιστικό πρόσωπο, έτσι ώστε να πάρουν μια ακόμα πίστωση χρόνου, θεωρούν σαν τρομοκρατικές μειοψηφίες που πρέπει να εξαλειφθούν (χαρακτηριστική δήλωση Μπισινάκη) κοινωνικά στρώματα που συνεχώς διογκώνονται.

Όποιος, όμως, παίζει με τη φωτιά θα καεί. Η αντίσταση του προλεταριάτου στην βία των αφεντικών και του κράτους, φάνηκε και στα κατελιμένα εργοστάσια, και στα αυθαίρετα και στα Εξάρχεια, Παντού! Οι συνθήκες για την ανατροπή του καπιταλισμού και το τσάκιμα του κράτους γίνονται μέρα με τη μέρα πιο ευνοϊκές. Είναι στο χέρι όλων μας να λειτουργήσουμε καταλυτικά μέσα στις νέες καταστάσεις που δημιουργούνται.

ΠΑΣΟΚ ΚΑΙ ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

ρωπαϊκού τύπου Welfare state (πράγμα που προποθέτει εξομάλυνση των σχέσεων πολίτη-κράτους και την χρησιμοποίηση μηχανισμών έξω από τη βίαιη καταστολή για τη διατήρηση των σχέσεων εξουσίας), φάνηκε να είναι και ο βασικός στόχος του ΠΑΣΟΚ σαν κόμματος εξουσίας.

Η ευρύτερη κοινωνική αποδοχή του ΠΑΣΟΚ, το βοήθησε να αντιπαρέλθει πολλές κοινωνικές διεκδικήσεις, με μεθόδους πέρα των γνωστών κατασταλτικών της Δεξιάς (είχαμε βέβαια και τις εξαφύσεις όπως στην απεργία των ναυτεργατών του Πειραιά, τα επεισόδια στα Προπύλαια με την Επιτροπή για το Στρατό κι ορισμένες άλλες).

Τώρα τελειωτά, όμως, μια σειρά γεγονότα, φάνεται πως έρχεται να ανατρέψει αυτήν την κατάσταση. Θα θέλαμε να τα αναφέρουμε συγκεντρωτικά, για να μπορέσουμε να έχουμε μια όσο περισσότερο γίνεται συνολική εικόνα του προβλήματος.

1. Η αστυνομία στη Θεσσαλονίκη χτυπάει εργαζόμενους που περιφρουρούν κατελιμένα εργοστάσια, κλειστά από την εργοδοσία εδώ και καιρό. Όταν αντιπροσωπεία των ανέργων έρχεται στην Αθήνα, αντιμετώπιζε για πρώτη φορά την αστυνομική βία στο Υπουργείο Εργασίας, και για δεύτερη φορά στο Σύνταγμα, όπου είχε κατασκηνώσει διαμαρτυρούμενη για την υπουργική αδιαφορία. Σχετικά με τα επεισόδια αυτά, ο υπουργός Εργασίας Γιαννόπουλος δηλώνει: "Θα επιθυμούσα να μην επεκταθώ περισσότερο στο "ποιός φταίει". Πάντως εκείνος που δεν φταίει καθ'ολοκληρίαν είναι η κυβέρνηση. Όταν τα όργανα του Κράτους εφαρμόζουν τους κείμενους νόμους, μπορεί να υπάρξει κάποια παρέμβαση, κάποια υπερβολή, αλλά αυτή αντιμετωπίζεται". (Ελευθ. 9.9)

Ο δε περιβόητος πια Μπισινάκης δηλώνει: "Στην ουσία δεν έγινε το παραμικρό. Και καλώ μέσα από την εφημερίδα σας έναν απεργό να μας πει ότι τον χτύπησαμε". (Ελευθ. 9.9)

2. Στην Ν. Φιλαδέλφεια γίνεται το γνωστό επεισόδιο μεταξύ χωροφυλάκων με πολιτικά και παρευρισκόμενων πολιτών. Ζητούνται ταυτότητες (και όλοι μας ξέρουμε πώς η αστυνομία ζητάει ταυτότητες), γίνεται συμπλοκή και ο Γ. Χατζαρίδης σκοτώνει ένα χωροφύλακα με το υπηρεσιακό περιστροφικό του τελευταίου.

Η όλη ιστορία ξεκίνησε γιατί τα "όργανα της τάξεως", ήθελαν να ερευνήσουν το "ποιόν" κάποιων που θεώρησαν "ύποπτα", "αντικοινωνικά" στοιχεία, γιατί είχαν μακρὰ μαλλιά, ατημέλητο ντύσιμο και δεν διάβαζαν Βραδυνή.

3. Λίγες μέρες μετά το παραπάνω περιστατικό, χωροφύλακες πυροβολούν εν ψυχρώ δύο 15χρονους δραπετες αναμορφωτηρίου. Πετυχαίνουν τον έναν με δύο σφαίρες, μία στο χέρι και μία στο πόδι. Οι χωροφύλακες Γούνα-

Η αστυνομία δεν περιορίζεται στον έλεγχο ταυτότητων, αλλά χτυπάει αδιάκριτα τον κόσμο είτε κάθεται στην πλατεία είτε είναι περαστικός, είτε βγαίνει από το ανεμό ΒΟΞ. Συλλαμβάνει νέους που αντιστέκονται στη βίαιη επίθεση, και ξυλοκοπεί άγρια διαδηλωτές που τις επόμενες μέρες έξω από το δικαστήριο συμπαρίστανται στους συλληφθέντες. Διαβάστε (απολαύστε μάλλον) δηλώσεις κυβερνώντων και αστυνομικών υπευθύνων:

"Ε, κι αν ζητήσουν την ταυτότητα κανενός, τι έγινε; Είναι πρόβλημα να συνεργαστεί κανείς με την αστυνομία και να δείξει την ταυτότητά του όταν του την ζητήσουν". Γ. Σκουλαρίκης. (Ελευθ. 4.10.84)

"Αν τα επεισόδια γενικεύτηκαν με ευθύνη της αστυνομίας, πράγμα που εγώ δεν γνωρίζω, αυτό δεν είναι σωστό κι αν έγινε, κακώς έγινε. Γιατί η καταστολή ως μορφή επέμβασης σε γενικευμένη κλίμακα δεν είναι λύση". Κ. Λαλιώτης. (3.10.84)

"Δημοσιογράφος: Πολίτες κατήγγειλαν ότι χτυπήθηκαν από αστυνομικούς. Είναι αλήθεια; Μπισινάκης: Δεν έχει χτυπηθεί κανένας. Η κατηγορηματική διαταγή από μένα είναι: μακριά από την βία. Δημοσ.: Μα, παρουσιάστηκαν άτομα με σημάδια στο πρόσωπο. Μπισιν.: Αν αυτά τα άτομα χτύπησαν κάπου αλλού, ας μην τα χρεώνουν σε εμάς." (Ελευθεροτυπία)

Κατ'αρχήν θα πρέπει να δούμε ένα κοινό χαρακτηριστικό σ'όλες αυτές τις δηλώσεις σχετικά με τα γεγονότα. Αυτό, είναι η προσπάθεια απόδοσης των ενεργειών των Σωμάτων Ασφαλείας στον "υπερβάλοντα ζήλο" κάποιων αστυνομικών οργάνων. Ο Μπισινάκης λέει ότι "εγώ ποτέ δεν είπα να χτυπήσουν", ο Λαλιώτης και ο Γιαννόπουλος λένε ότι πάντα υπάρχουν και κάποιοι που αντιλαμβάνονται λανθασμένα το καθήκον τους. Πίνεται έτσι μια προσπάθεια με διπλό στόχο:

Α. Προσπαθούν να μας πείσουν, πως ότι γίνεται από πλευράς κρατικής καταστολής δεν είναι προμελετημένο. Αποδίδεται είτε στον υπερβάλοντα ζήλο των αστυνομικών, είτε στην εκδικητική τάση που έχουν οι αστυφύλακες, ειδικά μετά το επεισόδιο Χατζαρίδη, είτε τέλος στην αποσταθεροποιητική προπαγάνδα της Δεξιάς στα Σώματα Ασφαλείας με αφορμή την ενοποίησή τους.

Β. Παίζεται και ένα πολιτικό παιχνίδι, αφού ουσιαστικά το ΠΑΣΟΚ λέει: Φανταστείτε αυτοί οι ανεξέλεγκτοι αστυφύλακες να παίρνουν διαταγές από μια δεξιά κυβέρνηση. Εδώ εμείς, που είμαστε σοσιαλιστές, δεν μπορούμε να τους ελέγχουμε, που να πάρουν πάλι την εξουσία

Ποιά όμως είναι η πραγματικότητα; Η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού είναι μια αναμφισβήτητο γεγονός. Κρίση οικονομική, με υπερχρεωμένες επιχειρήσεις που κλείνουν και αφήνουν εκατοντάδες άνεργους, υψηλός πληθωρισμός, υπέρογκα δημόσια ελλείμματα.

Κρίση κοινωνική, αφού διάφορες κοινωνικές αξίες όπως Πανεπιστήμιο, ευπρεπής δουλειά, καταναλωτικά πρότυπα καταρρέουν.

Ο ελληνικός καπιταλισμός, ανίκανος να δώσει με το εκσυγχρονιστικό πρόσωπο του ΠΑΣΟΚ κάποιες λύσεις στα διογκούμενα προβλήματα, αναγκάζεται να καταφύγει στη βία, προκειμένου να αντιμετωπίσει τα φαινόμενα που αυτός ο ίδιος δημιουργεί.

Έτσι, ξυλοκοπεί τους άνεργους, αφού ο Αρσένης και ο Γιαννόπουλος δεν μπορούν να τους πείσουν να κάνουν υπομονή μέχρι να πεθάνουν. Εξαπολύει πογκρόμ ενάντια στη νεολαία, καθώς βλέπει ότι αυτή δεν υποτάσσεται στους κανόνες ενός παιχνιδιού που την θέλει υπάκουη στο περιθώριο. Αφήνει (ουσιαστικά υποθάλπει) την αστυνομία ανεξέλεγκτη να καταπατά κάθε δικαίωμα του πολίτη, που το ίδιο το καπιταλιστικό Σύνταγμα καθιερώνει.

Παράλληλα το Κεφάλαιο και το Κράτος φροντίζουν επιμελώς (είτε με δημοσιεύματα στον Τύπο, είτε με υπουργικές δηλώσεις) να αποκρύπτουν αυτή την πραγματικότητα και να μας λένε:

"Είναι επίσης γνωστό, ότι στην πλατεία Εξαρχείων εκδηλώνονται ορισμένες φορές, από πολύ μικρές ομάδες νέων, επιθετικές συμπεριφορές και πρακτικές τρομοκρατίας... Ποιός μπορεί να καλύψει εποχιακούς και αμφίβολου "αντιεξουσιαστές" που φιλοδοξούν να μετατρέπουν την αυθαίρετη εξουσία της παρέας τους σε τρόπο προς τους κατοίκους..." δηλώσεις Λαλιώτη (3.10.84).

Ποιά μπορεί να είναι η σχέση τέτοιων δηλώσεων με τις επιθέσεις της αστυνομίας (που τελικά προφυλάσσει τους κατοίκους από την τρομοκρατία των ελαχίστων), ή με αυτά που διάφοροι "αριστεροί" διανοούμενοι γράφουν για κάποιες άλλες μειοψηφίες (δες παρακάτω το άρθρο για τον Δ. Ιωάννου);

Νομίζουμε ότι η απάντηση είναι προφανής: Σχέση απόλυτης ταύτισης.

"Η, διαβάζουμε στο άρθρο του πολυτάλαντου Γ. Βότση, στις 7.10 στην Ελευθεροτυπία: "Ποιοί και γιατί θέλησαν, στα καλά καθούμενα, να ξαναπροβάλουν τον μπαμπούλα της κρατικής καταστολής στο πιο αποτροπιαστικό της πρόσωπο -με τα αστυνομικά "κλόμπς", τα ανοιγμένα κεφάλια, τις κακοποιήσεις και συλλήψεις ανυποψίαστων πολιτών, τις χειροπέδες και τις καταδικές...".

Δηλαδή, ενώ προηγουμένως μας λέει ότι "με τη βία του κατασταλτικού μηχανισμού ασκείται -και στηρίζεται- η κρατική εξουσία, είναι κοινότοπη παραδοχή", μετά πραγματικά τελειώνει διαλεκτικά (III) ρωτάει και ψάχνει

η αστυνομία... θα εξασφαλίσει την ειρηνική διαβίωση... Σκουλαρικής

ΣΕ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΙΣ ΜΑΘΗΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ, δημοσιεύουμε τρεις προκηρύξεις που βλέπουν το θέμα από διαφορετική σκοπιά. Η πρώτη προσπαθεί να ενεργοποιήσει το υποκείμενο-μαθητή, κάνοντάς τον να συμμετέχει στις διαδικασίες που μέχρι σήμερα μονοπωλούσαν τα κόμματα. Η δεύτερη, με κυρίαρχο σύνθημα "Για να πάρουμε τη ζωή στα χέρια μας", θεωρεί τη συμμετοχή στις διαδικασίες, νομιμοποίηση των εξουσιαστικών μηχανισμών του σχολείου. Η τρίτη ρίχνει το βάρος στην αγωνιστική αντιπαράθεση των μαθητών στη λογική του συστήματος και θεωρεί τις εκλογές σαν ευκαιρία προώθησης των ριζοσπαστικών αντιλήψεων ενός νέου μαθητικού κινήματος.

Σε επόμενο φύλλο της εφημερίδας θα δημοσιευθεί εκτενές ρεπορτάζ σχετικά με τους μαθητές, με τα προβλήματα και τους αγώνες τους.

ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ

ΜΑΘΗΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ '84: Οι πολιτικές νεολαίες του σχολείου ετοιμάζονται για μια ακόμη φορά να δώσουν το βαρύνον τους αγώνα. Η ΜΑΚΙ-ΟΝ-ΝΕΔ για να πετάξει φραστικά μόνο λύσεις στα προβλήματα. Η ΚΝΕ για να πάρει ξανά το Μ.Σ. και να ονομάσει το ΙΗ κόκκινο σχολείο.

ΕΣΥ ΜΑΘΗΤΗ ΕΞΩ ΑΠ'ΟΛΑ: Σε βλέπουν σαν υποψήφιο ψήφο που θα βοηθήσει να περάσει η γραμμή τους. Σε θυμούνται κάθε χρόνο πριν τις εκλογές, για να σε ξεχάσουν αμέσως μετά.

ΜΑΘΗΤΗ: Δέκα χρόνια τώρα, οι πολιτικές νεολαίες, μειώνουν την προσωπικότητά σου. ΦΕΤΟΣ, κάνε κι εσύ το ίδιο. Πάψε να είσαι ΦΥΤΟ. Αποφάσισε εσύ για τον εαυτό σου. Μην αφήσεις κανέναν εξωσχολικό παράγοντα να αποφασίσει για σένα. ΜΑΘΗΤΗ, ψήφισε συνδικαλιστές που να συνεργάζονται μαζί σου για την παραπέρα ανάπτυξη του μαθητικού κινήματος.

ΠΑΡΕ ΤΗΝ ΔΥΝΑΜΗ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΟΥ. ΤΟ ΜΑΘΗΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΝΟΜΟ. ΨΗΦΙΣΕ ΤΟΥΣ ΑΥΤΟΝΟΜΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ. ΣΤΗΡΙΞΕ ΤΟ ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΜΑΘΗΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΕΞΩ ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΚΑΠΕΛΩΜΑ. Ε.Ε.Ο 18 (ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΕΞΟΚΟΜΜΑΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ΙΗ' ΛΥΚΕΙΟΥ)

ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΤΗ ΖΩΗ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ

Συμμεθητές-Συμμεθητρίτες, Έχει περάσει ένας χρόνος από την εφαρμογή του νέου μαθητικού κανονισμού του ΠΑΣΟΚ. Τα αποτελέσματα ήταν ίδια όπως το περίμεναν όλοι. Τιποτα σχεδόν δεν άλλαξε. Λέμε "σχεδόν", γιατί τελικά κάτι άλλαξε: η κατάσταση έγινε χειρότερη. Το ΠΑΣΟΚ έχοντας οναλάβει τον εκσυγχρονισμό του καπιταλισμού, έχει ανάγκη από καλό επιστημονικό δυναμικό. Έτσι άρχισε μια προσπάθεια εκσυγχρονισμού της εκπαίδευσης σύμφωνα με τα πρότυπα των δυτικών χωρών στο σχολείο (νέος μαθητικός κανονισμός, μείωση απουσιών, δέσμες, εντατικοποίηση των μαθημάτων κ.α.) και στο πανεπιστήμιο (εξάμηνα). Ένα από τα βασικότερα στηρίγματα της προσπάθειας αυτής είναι ο θεσμός του 15μελούς και η ιδεολογία του αντιπροσωπευτισμού που το συνοδεύει. Έχοντας την πείρα της χρονιάς που μας πέρασε, είδαμε ότι το 15μελές και τα μαθητικά συμβούλια είναι ιεραρχικοί μηχανισμοί, ξεκομμένοι από τους μαθητές, που αποφασίζουν και εκτελούν από μόνοι τους. Αποφασίζουν για τα προβλήματα της καθημερινής ζωής όλων των μαθητών ενώ η επαφή τους με αυτούς, όταν δεν είναι ανύπαρκτη, είναι τουλάχιστον άχρηστη, αφού οι τελευταίοι δεν έχουν καμιά συμμετοχή στις αποφάσεις. Είναι άπειρα τα παραδείγματα, όπου σ'ένα πρόβλημα που προσπαθούν να λύσουν μόνοι τους οι μαθητές, πετάγεται η "υπεύθυνη" ελίτ του 15μελούς και παίρνει αποφάσεις, αγνοώντας τους υπόλοιπους. Αυτό που βγαίνει σαν συμπέρασμα είναι ότι το ΠΑΣΟΚ με τα σύγχρονα συγκεντρωτικά συμβούλια που δημιουργήσε τείνει να ολοκληρώσει την ιεραρχική οργάνωση, να της δώσει καθολικότερη μορφή μέσα στο σχολείο και να ελέγξει τέλεια το μαθητικό κίνημα.

Το 15μελές νομιμοποιεί τις εξουσίες των καθηγητών νομιμοποιώντας ταυτόχρονα και τις δικές του που είναι πάντα κατώτερες απ'αυτές των καθηγητών. Ο ρόλος του είναι καθαρά ο ρόλος της εξουσίας: διαχωρισμός ανάμεσα σ'αυτούς που αποφασίζουν και σ'αυτούς που εκτελούν.

Εμείς προτείνουμε μια ολόκληρη υπο-ιεραρχική και ευκίνητη δομή (σε αντίθεση με τους συγκεντρωτικούς κομματικούς μηχανισμούς), στην οποία οι μαθητές δεν θα υποκρίνονται σε ειδήμονες (είτε αυτοί ανήκουν σε κόμματα είτε σε ομάδες) και δεν θα ακολουθούν σαν πρόβατα, αλλά θα αναλαμβάνουν ουσιαστικό και ενεργητικό ρόλο. Έτσι, οι αποφάσεις που αφορούν τις κοινές υποθέσεις και τα προβλήματα των μαθητών ξεφεύγουν από την αρμοδιότητα των "ειδικών" οργάνων και των "χαρισματικών" ηγετών και αναθετώνται στα συλλογικά όργανα (γενικές συνελεύσεις κάθε σχολείου) που λειτουργούν με άμεσα ανακλητούς και ελεγχόμενους εκπροσώπους.

ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΟΧΗ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ. Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΕΙΝΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ ΣΕ ΚΑΘΕ ΜΟΡΦΗ ΕΞΟΥΣΙΑΣ. ΓΙΑ ΕΝΑ ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΟ, ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΜΑΘΗΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ. (ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ ΜΑΘΗΤΕΣ)

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ Νο 1 ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΑΘΗΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

ΕΦΤΑΣΕ για μια ακόμη φορά η στιγμή των μαθητικών εκλογών. Μέχρι σήμερα ο μαθητικός συνδικαλισμός καλύπτεται από ψέμματα και σοριστίες. Ψέμματα και σοριστίες που έντεχνα καλλιεργούν από τη μια μεριά οι τεχνοκράτες του Υπουργείου Παιδείας που μας έδωσαν ένα προκατασκευασμένο κανονισμό μαθητικών κοινοτήτων με περιορισμένα δικαιώματα, φτιαγμένο έτσι ώστε έμμεσα να καταπνίγει οποιαδήποτε μορφή αντίστασης στο καταπιεστικό εκπαιδευτικό σύστημα, ενώ ταυτόχρονα αυτοεξυμνείται για τις υποτιθέμενες δημοκρατικές ελευθερίες που παρέχει.

Από την άλλη οι κομματικές νεολαίες απόλυτα εναρμονισμένες με τη λογική του Υ. Π., με τις ανούσιες πανηγυρικές φράσεις τους δε προτείνουν λύσεις στα προβλήματά μας αλλά προσπαθούν να εκμεταλλευτούν τον νεανικό μας ενθουσιασμό και να δέσουν το μαθητικό κίνημα στο άρμα των μικροκομματικών συμφερόντων τους. Αποτελέσματα όλων αυτών - μια και δεν υπάρχει ουσιαστικό καμιά οργανωμένη αντίσταση για ριζικές αλλαγές - νc διακωλύονται τα δεσμά μας, να παραμένει το άγχος του ανταγωνισμού των εξετάσεων, των βαθμών και των απουσιών σε μια προσπάθεια κατασκευής άβουλων στρατιωτών, εξαιδικευμένων τεχνοκρατών στο χώρο της μαζικής παραγωγής.

Θεωρούμε λοιπόν ότι η μοναδική λύση είναι η αυτόνομη πάλη όλων των μαθητών και όχι ο εφησυχασμός που προσφέρει ο θεσμός του 15μελούς, του οποίου ο ρόλος είναι ουσιαστικά διακοσμητικός χωρίς την πραγματική συμμετοχή όλων μας.

ΜΑΘΗΤΕΣ ΤΟΥ 59 ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΒΑΘΜΩΝ-ΑΠΟΥΣΙΩΝ, ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ, ΝΑΙ ΣΤΙΣ ΟΜΑΔΙΚΕΣ ΕΡΓΑΣΙΕΣ, ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΜΕΙΩΣΗ ΤΩΝ ΔΙΑΓΩΓΩΝ, ΝΑΙ ΣΕ ΜΙΑ ΧΑΡΟΥΜΕΝΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ ΖΩΗ, ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΚΑΤΑΚΡΜΑΤΙΣΜΟ ΤΟΥ ΜΥΑΛΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑΣ ΜΑΣ Ι

**της τελευταίας στιγμής
κάηκε το
πολυτεχνείο;**

Η ύποπτη απαγόρευση μιας συναυλίας έγινε το γεγονός που έδωσε φάι σ'όλες τις φυλλώδες μα και σ'αυτούς που θεωρούν τσιφλίκι τους το Πανεπιστήμιο. Από μας εξαρτάται αν μια ζωή θα γεύονται τούτο το φαί και μετά θα ρεύονται ευτυχημένοι ή αν θα το ξερνάνε και θα σέρνονται μέσα στα βρώμικα και αντιοργασμικά κομματικά γραφεία τους.

Δεν θα παίξουμε το ρόλο του βρώμικου ιστορικού-δικαστή, παραθέτοντας τα γεγονότα και ψάχνοντας να βρούμε το θύτη και το θύμα.

Όλα όσα γίνονται είναι μέσα στο βρώμικο "φιλολαϊκό" παιχνίδι που φτιάχεται από την σύγχρονη διαχωρισμένη εξουσία και που σαν σκοπό έχει να εξασφαλίσει κάθε ανθρώπινη αμφισβήτηση και διάθεση για ζωή (όχι επιβίωση), και στην ουσία να ελέγξει τα μυαλά και το σώμα όλων μας.

Μια συναυλία λοιπόν όχι τυχαία αλλά ενάντια στην κρατική καταστολή, βρήκε τους απαγορευτές της στα πρόσωπα ποιων άλλων; Αυτών που καταστέλλουν, αυτών που φροντίζουν για την αλλοτριωμένη επιβίωσή μας, αυτών που νομίζουν πως έχουν την αλήθεια στη κωλότση, αυτών των στιγμών πρωτοπυριών, αυτών των χυδαίων τύπων, που αν δεν αντδράσουμε, στα αίγουρα την έχουμε βάψει γιατί έχουν πονηρές και κακές διαθέσεις για μας...

Αυτοί οι τύποι, είναι τα γρανάζια της κρατικής μηχανής, καλά "λαδωμένοι" και επικίνδυνοι λαοπλάνη. Αυτοί έχουν τα πάντα στα χέ-

ρια τους, τα πανεπιστήμια τα θεωρούν δικά τους και τελικά θα χρειάζεται να κάνουν αίτηση μαζί με πιστοποιητικό φρονημάτων για να πάρουμε μια αίθουσα για μια συναυλία-συνέδριο ή διάλεξη.

Τώρα στη σοσιαλιστική κοινωνία μας (!!!) όλοι τους είναι ενωμένοι εναντίον των κακών αναρχικών ή πάνκ ή όπως αλλιώς.

Από τον πρύτανη, το βοηθό, τον αποπροσανατολισμένο φοιτητάκο του '80 μέχρι τον κλητήρα και τον θυρωρό της κλειστής πια πύλης, όλοι τους είναι ενωμένοι κάτω από το πνεύμα της συνδιοίκησης.

Το πιο σύγχρονο εκπαιδευτικό οργανωμένο εγκλημα, της ψευδούς συνείδησης ότι όλοι μας συμμετέχουμε και καθορίζουμε τη γνώση που μπαίνει στον αλλωμένο εγκέφαλό μας. Τι ψέμα ουαί γραμματείς και φαρμακείοι. Δεν μας έχει αποβλακώσει τελείως. Όσο θα υπάρχει και ένας αναρχικός που να μην είναι στη φυλακή, που να μπορεί να αναντήσει, να σκέφτεται και να δρώ, τόσο η θέση σας θάναυ ανασφαλής.

Χαρούμενοι εξουσιαστές, φωτισμένοι ηγέτες μη κοιμάστε πια ήσυχα.

Ο επιάλλητης της εμπραχτης αμφισβήτησης θα σας κόψει μια για πάντα το όνειρο και αυτή τη φορά δεν θα γυρίσετε πλευρό, θα τιναχτείτε τρομαγμένοι αλλά θα είναι αργά. Η μουσική που είχατε προβαλλεί για την βάπτιση σας θα ηχηθεί τώρα για την ταφή σας. Τίποτα δεν είναι ουτοπία, όλα θα γίνουν αρκεί και οι σύντροφοί του "περιθώριου" να προσέχουν τις κινήσεις τους, γιατί μεμονωμένες μορ-

φές βίας στρέφονται εναντίον μας. Υπομονή σύντροφοι, γνωρίζουμε καλά ότι μας ζητούν να επενδύσουμε την αλλοτριωσή μας. Τα λίγα χρόνια της "ανέμελης ζωής" συνειδητα ή ασυνειδητα σε λιγότερο ή περισσότερο λανθάνουσα κατάσταση, δεν κάνουν τίποτα άλλο από τη προοπτική του βολέματος και της καριέρας.

Άλλωστε οι εργατοπατέρες-φοιτητοπατέρες κλπ. κάνουν το πόν για να αποκατασταθούν καλύτερα στο χώρο και στο χρόνο της παραπλανητικής αυθονίας της αντεστραμμένης πραγματικότητας της ιδεολογίας. Για να επιβιώσουμε όσο το δυνατόν καλύτερα και να ζήσουμε όσο το δυνατόν λιγότερο.

Οι καρεκλοκένταυροι εξουσιαστές φροντίζουν για την αλλοτριωσή μας. Σε το βαθμό που υποκρίνονται πως αγνοούν την περιφρόνησή μας είναι όμοιοι της οργής μας. Μεγαλοσυνδικαλιστές-Πατέρες μας.

Η αυτόνομη δράση η καθημερινή επανασταση πρέπει νάναι η αρχή. Αρνιόμαστε τον οποιοδήποτε ρόλο που μας επιβάλλει η σύγχρονη διαχωρισμένη εξουσία.

Αν είμαστε σήμερα παρόντες, είμαστε για να γίνουμε νεκροθάφτες του συστήματος. Όσο για το πανεπιστήμιο θα πρέπει κι αυτό να πεθάνει μαζί με το σύνολο της εμπορευματικής κοινωνίας, μέσα στην προοπτική μιας γενικευμένης αυτοδιεύθυνσης.

Αυτά τα λίγα για να μη νομίζουν ότι κάποιοι είναι...

ΑΥΤΟ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΜΕ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ
Ο φίλος Π. Αβούρης μας έστειλε δύο διευθύνσεις για επικοινωνία.
Πρόθεση του είναι, όπως μας γράφει, που ήδη έχει αρχίσει να γίνεται πραγματικότητα, στα πλαίσια να όπως ακόμη να δημιουργηθεί ένα μικρό Κέντρο Διανομής για εναντιοκρατική/αντεξουσιαστική έκφραση είτε για έντυπα, είτε για ακουστικά μέσα (όμοια κασέτες). Ηδη, μέσα αλληλογραφίας, έχει αρχίσει να προεπιθέττει κάποια τίτλα προς έκφραση σε μήνυμα 5 κάρτες για το κούβου. Ζητάει δύο προγράμματα: 1) ανθρώπινα που εκδηλώνονται να αγοράσουν τα προς διανομή προϊόντα (σε διείρημα). 2) ανθρώπινα που θα τον βοηθήσουν στην ανεύρεση/επίδοξη/επαφή με πιθανό προς διανομή προϊόντα, διανομής του χρησματος διευθύνσεις απλοποιημένες (ως μέρος της αλληλογραφίας κλπ). Η Διανομή γίνεται και προσαχθή σ

αυτό-σε έντυπα ή μη του ΕΞΟΤΕΡΙΚΟΥ, αφού η υπόψη παράνομη/απικ γράφει, ήδη καλύπτεται από ριζοσπαστικό βιβλιοπωλείο/αταξία.
Παύλος Αβούρης, Πιστ Ρεσόντ, Ψωμάς 154, 01 ΑΘΗΝΑ
Η ΔΕΥΤΕΡΗ διευθύνση είναι από αναρχικό/επιστημονικό κληβίλοπωλείο (και όχι μόνο) στις ΗΠΑ. Οι ενδιαφερόμενοι σε απευλουν κάποιο γράμμα και θα λάβουν κατελάνσας με τα βιβλία (και όχι μόνο) που διατίθενται.
Michael Zisling
P.O. BOX 906, Wilmington
Connecticut 06226 U.S.A

«Εργατικό ατύχημα» ο βιασμός!
ΟΥΑΣΙΓΚΤΟΝ, 24
«Εργατικό ατύχημα», ήταν ο βιασμός της Αμερικανίδας στρατιώτινας Μπέτυ Αν Μπακμίλλερ από δύο άνδρες συναδέλφους της. Αυτό τουλάχιστον αποφάνθηκε αμερικανικό δικαστήριο.
Η Αν βιάστηκε σε ώρα υπηρεσίας, από δύο στρατιώτες, με τους οποίους βρέθηκε μόνη, και έκανε αγωγή.
Αλλά το δικαστήριο αποφάνθηκε πως δεν έχει αυτό το δικαίωμα γιατί και ο βιασμός συγκαταλέγεται στους «κινδύνους του επαγγέλματος».

ΕΚΔΟΧΗ ΠΡΩΤΗ
Εφόσον η Μπέτυ Αν Μπακμίλλερ, ούτε καν εργάτρια θα μπορούσε να θεωρηθεί, αλλά απλώς εξάρτημα της πολεμικής μηχανής των ΗΠΑ, τότε ούτε και εργατικό ατύχημα υπάρχει.
Μόνο γιά βλάβη και αρρυθμία στα καλοκουρδισμένα πολεμικά γρανάζια πρόκειται και έτσι θα πρέπει να αντιμετωπίζεται από δω και στο εξής ο στρατιωτικός βιασμός, σαν "φθορά υλικού".
ΕΚΔΟΧΗ ΔΕΥΤΕΡΗ
"Γνωστό τοις πάσι" ότι πρόνομιο των νικητών ύστερα από κάθε μάχη ήταν ο βιασμός των αμάχων γυναικών του εχθρού. Τώρα αν υπάρχει κάποια παρεκτροπή στο έθιμο, πρόκειται απλά γιά μια ρυθμιζόμενη τελικά ανωμαλία.
Το ΓΕΝΙΚΟ ΕΠΙΤΕΛΕΙΟ δεν ανησυχά.
ΚΑΙ Η ΤΡΙΤΗ ΕΚΔΟΧΗ
Τι απόφαση θα έβγαине άραγε αν βιάζατε τον ταγματάρχη σας απόψε κιόλας;

ΒΑΡΔΙΕΣ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΝ
Βραδιάζει
Εφημερώνει
Βραδιάζει
Βραδιάζει
Και βογγάει η διπλανή μου Ατμομηχανή θανάτου
Στο θάλαμο 218
Στο τάδε τμήμα του λευκού εντέρου...
Χθες πάλι γέννησα σκατά
Χθες πάλι της φυσαρμόνικας ο ήχος
Και θά'λεγε κανείς πως παίζω όπως ακριβώς και χέζω
Υπτα και λαχανιαστά
Υπτα και υπερβολικά
Υπτα...
Όσο το επίτηδες και η θύμισή του
Σαν φθινοπωρινό "ατύχημα".
10.10.1984
Κόκκινη Λάμα ή Αντονία Μερτύρη

Στα μέσα του καλοκαιριού τελείωσε η δίκη των κατηγορουμένων της λεγομένης υπόθεσης "7 Απρίλη". Οι ποινές ήταν βαρύτατες, φτάνοντας μέχρι και 25 χρόνια για τον Τόνι Νέγκρι, που όμως ως γνωστό έχει καταφύγει στην Γαλλία. Το αστικό κράτος έδειξε για μια ακόμη φορά που μπορεί να φτάσει όταν αισθάνεται να απειλείται.

Για τους κρατούμενους, αλλά και για τους υποστηρικτές τους έξω από τις φυλακές, αρχίζει μια νέα περίοδος πάλης, μέσα σε μια ιταλική κοινωνία που συνεχώς χάνει την "αίγλη" της στα μεγάλα στρώματα του πληθυσμού. Υψηλή ανεργία, πληθωρισμός, αστυνομικό κράτος, πουλημένα συνδικάτα, κομμουνιστικό κόμμα ανοιχτά πια στην αγκαλιά της αστικής εξουσίας. Το μέλλον θα δείξει αν ένα νέο "θερμό φθινόπωρο" επικείται.

Στην Ελλάδα, λόγω και της καλοκαιρινής εκδοτικής απραξίας, λίγοι αναφέρθηκαν στο τέ-

Έτσι για τον Νέγκρι, αλλά και γενικότερα για το κίνημα της ΑΥΤΟΝΟΜΙΑΣ γράφει:

"Με μια στάση που χρήζει ψυχαναλυτικής ερμηνείας (εννοεί τον Νέγκρι), περιφρονεί εντελώς τα δεδομένα της κοινωνικής πραγματικότητας, πραγματικότητας που δεν συμφωνεί με τις απόψεις του. Έτσι, δεν θεωρεί καθόλου απαραίτητη την αναζήτηση των αιτιών που επιτρέπουν στα "αφηντικά" να ξεγελάσουν τους "προλετάρους" μην αφήνοντάς τους να καταλάβουν το συμφέρον τους, ούτε και θεωρεί απαραίτητο να εξηγήσει γιατί ένα ποσοστό της ιταλικής κοινωνίας που κυμαίνεται από 70-99% (αν τουλάχιστον κρίνουμε από τις εκλογικά εκφρασμένες προτιμήσεις του) είναι ριζικά αντίθετο ή - στην καλύτερη περίπτωση - ολικά αδιάφορο, για την πολιτική πρόταση της αυτονομίας, πράγμα που υποδηλώνει επίσης ότι δεν θα υιοθετούσε και την

"προλετάρους" την "ιστορικά" δημιουργημένη του "ανάγκη" να κόβει βόλτες με την Λαμποργκίτι του, το κοτεράκι του και (γιατί όχι) το αεροπλανάκι του, θα έπρεπε όλη η υπόλοιπη ανθρωπότητα να εργάζεται επί 24ωρου βάσεως" (σελ.92-93).

"Έχοντας δημιουργήσει την εικόνα της ταύτισης του εργοστάσιου και της κοινωνίας και υποστηρίζοντας έμπρακτα ότι υπάρχει ήδη μια διαδικασία κήρυξης ταξικού πολέμου, ή "αυτονομία" ήταν φυσικό να αποτελέσει προστάδιο για την τρομοκρατία. Πράγμα που είχε σαν αποτέλεσμα να μετατραπεί πραγματικά η ιταλική κοινωνία σε πεδίο πολέμου (όχι βέβαια ταξικού) ανάμεσα σε μια ελάχιστη μεν (αλλά ύπουλα επιτιθέμενη) μειοψηφία και στην κοινωνική πλειοψηφία... Η ανάγκη της κοινωνίας να αμυνθεί (ανάγκη που ο καθένας είναι υποχρεωμένος να σεβαστεί αφού αποτελεί βούληση της συντριπτικής

αστικές τους επιδιώξεις..." (σελ.94-95).

Τα ανωτέρω αποσπάσματα είναι πιστεύω από τα πιο ενδεικτικά για το τι είδους κριτική έκανε ο Ιωάννου.

Ξεκινώντας από ένα βιβλιοσυνέντευξη (με τις γνωστές αδυναμίες να διατυπωθεί πλήρως η σκέψη κάποιου), δείχνοντας να μην έχει διαβάσει τίποτα άλλο από το τεράστιο συγγραφικό έργο όχι μόνο του Νέγκρι αλλά και των άλλων θεωρητικών της αυτονομίας (Πανσιέρι, Σκαλτσόνη, Φερράρι-Μπράβο, Τρόντι πριν μπει στο κομμουνιστικό κόμμα κλπ.), φτάνει να κάνει κριτική σε ένα κίνημα που συντάραξε την ιταλική κοινωνία, ειδικά ανάμεσα στα χρόνια 67-77.

Όχι μόνο δείχνει εντελώς ανήξερος για το τι σήμαιναν "Εργατική Αυτονομία" και "Εργατική Εξουσία", πώς έγινε και τι ήταν το "Ιταλικό Φθινόπωρο", τις κοινωνικές βάσεις της λεγόμενης "Τρομοκρατίας" αλλά φτάνει να αποκαλεί αγωνιστές που ο Ιωάννου μπροστά τους πρέπει να χωριά, ναρκισσεύομενους θεωρητικούς.

Όχι μόνο δείχνει να αγνοεί εντελώς τι σημαίνει "εργάτης μάζα", "κοινωνικός εργάτης", ή "κοινωνία εργοστάσιο", αλλά δεν διστάζει να λέει και μαλακίες του τύπου, ότι οι εργάτες του Τρίτου κόσμου δουλεύουν για να έχει ο ευρωπαίος προλετάρους Λαμποργκίτι (αν είναι δυνατόν!!!), ή ότι ο Νέγκρι δεν ήξερε ότι η Φιάτ είναι πολυεθνική εταιρία (ενώ ο Ιωάννου το ξέρει, αμ πώς!!!).

Στο τέλος, έχει το θράσος να πει ότι όλη η σκευωρία της "7ης Απρίλη", οι 4000 πολιτικοί κρατούμενοι (πολλοί μέχρι πρότινος χωρίς δίκη και συγκεκριμένη κατηγορία), οι άθλιες συνθήκες των φυλακών υψίστης ασφαλείας, η τρομοκρατία του ιταλικού κράτους, δεν είναι τίποτα άλλο παρά η άμυνα της κοινωνίας απέναντι σε κάποιους "λυσσαμένους για εξουσία μοροφιλόδοξους" !!! (σελ.94)

Βέβαια, ενδιάμεσα μας κάνει και μάθημα, πώς παίρνονται οι αποφάσεις στις αστικές δημοκρατίες, και δεν μπορεί ο καθένας μειοψηφών να εξεγείρεται στην ευημερούσα πλειοψηφία.

Έτσι ο Ιωάννου μας πληροφορεί ότι στην Ιταλία (και μάλλον στην υπόλοιπη Ευρώπη) ο περισσότερο κόσμος την βγάζει και καλά, και μόνο μερικοί πεινάνε. "Ε, τι να κάνουμε, δεν μπορούμε άλλωστε όλοι να είμαστε ευχαριστημένοι! Γιαυτό και ο Πόππερ λέει κι ο Ιωάννου συμφωνεί: "Είναι εντελώς λάθος να κατηγορούμε την δημοκρατία για τις πολιτικές ατέλειες ενός δημοκρατικού κράτους. Θα έπρεπε μάλλον να κατηγορούμε τους εαυτούς μας, τους πολίτες δηλαδή ενός δημοκρατικού κράτους" (σελ.95).

Όμως το κύριο πρόβλημα δεν είναι οι βλακείες που γράφει ο Ιωάννου. Τόσα ξέρει τόσα λέει, θα μπορούσε να πει κάποιος. Ούτε ότι το περιοδικό ΤΕΤΡΑΔΙΑ φροντίζει ταυτόχρονα με τέτοια κείμενα να δημοσιεύει και συνέντευξη αποκλειστική του Τ. Νέγκρι, διαφημίζοντάς την με περίοπτο τρόπο και στο εξώφυλλο. "Αλλωστε και το ίδιο το περιοδικό λέει "πως η συλλογικότητα του περιοδικού σταματάει στην σύνταξη του, και πως η ευθύνη για κάθε δημοσίευμα βαρύνει μόνο τον υπογράφο". Ούτε επίσης, σκοπός μας είναι να "αποκαταστήσουμε" τον Νέγκρι, απέναντι σε τέτοιες αρλούμπες. Οι αναγνώ-

στες και μόνο από τα αποσπάσματα που αναφέραμε πιο πάνω καταλαβαίνουν πιστεύω τι γράφει και το υπόλοιπο κείμενο, και τι επιτέδου είναι η όλη κριτική.

Αυτό που μας ενδιαφέρει είναι τουλάχιστον για τώρα, να δείξουμε, πως διαμορφώνεται και στην Ελλάδα ένα ρεύμα, που από καιρό υπάρχει και στην υπόλοιπη Ευρώπη (θυμάστε τους νέους φιλόσοφους πχ.), απόρριψης κάθε είδους επαναστατικής, ανατρεπτικής για τον καπιταλισμό θεωρίας, χρησιμοποίησης σαν κύριο όπλο τα "καλά" της αστικής δημοκρατίας, όπως η ελευθερία λόγου, συνδικαλιστικής οργάνωσης, εκλογικής καθόδου κλπ.

Συνδιάζοντας, την κριτική της πραγματικά ανεπιτυχούς μεθόδου για την ανατροπή του καπιταλισμού, όπως είναι η τρομοκρατία του τύπου "Ερυθρές Ταξιαρχίες" ή "Μπάαντερ Μάινχοφ", με μια κριτική του ήδη ευρέως αναγνωρισμένου αποτυχημένου μοντέλου του λεγόμενου "υπαρκτού σοσιαλισμού", θεωρητικοί τύπου Ιωάννου έρχονται να μας πουν ότι η αστική κοινωνία, τελικά, είναι η μόνη λύση για την ανθρωπότητα. Μόνο μέσα σ' αυτή μπορούν να δοθούν λύσεις που να μην δημιουργούν γκουλάγκ ή να δολοφονούνται ο Μόρο, ο Σλάβιερ κλπ, μόνο σ' αυτή τα "ανθρώπινα δικαιώματα" μπορούν πάντα να βρίσκουν τους υποστηρικτές τους, απέναντι σε κάθε είδους απειλή είτε κρατική είτε ατομική.

Έτσι η αστική ιδεολογία δείχνει να παίρνει την ρεβάνς της αφού διάφοροι αστοί φιλόσοφοι όπως ο Κάρλ Πόππερ γίνονται της μόδας, ενώ επαναστάτες θεωρητικοί όπως ο Νέγκρι θεωρούνται κομπλεξικοί δικτατορικοί.

Και για μας το ζήτημα δεν είναι "να αποδόσουμε στις φετιχοποιημένες έννοιες του μαρξισμού το επαναστατικό τους περιεχόμενο, να αντικαταστήσουμε το μαρξισμό με την επιστημονική γνώση και την επαναστατική κριτική" όπως γράφει ο Χ. Θεοχαράς στο περιοδικό ΘΕΣΕΙΣ No 7 σε μια κριτική του για το ίδιο ρεύμα.

Αλλά είναι, η προσπάθεια αποκάλυψης μιας ιδεολογίας που σήμερα φαίνεται να κερδίζει ολοένα και περισσότερο έδαφος, και ονομάζει μεγάλα προλεταριοποιημένα στρώματα σαν μειοψηφία της κοινωνίας, αποκαλεί κάθε προσπάθεια επαναστατικής διαδικασίας σαν αποκύημα της σκέψης λίγων κομπλεξικών με εξουσιαστικές τάσεις, αποκρύπτει τις ολοένα και πιο έντονες ταξικές αντιθέσεις, θεωρεί την αστική δημοκρατία μοντέλο ιδανικό οργάνωσης της ανθρώπινης κοινωνίας.

Και όλα αυτά βέβαια με κάποιο αριστερό μανδύα (εκεί ο Θεοχαράς έχει δίκιο), για να δικαιολογήσει έτσι την πιθανή βία από "σοσιαλιστικές" κυβερνήσεις που στο κάτω κάτω της γραφής δεν εκφράζουν τα λαϊκά συμφέροντα! Τα πρόσφατα γεγονότα στα Εξάρχεια, με τις έξαλλες μειοψηφίες που θέλουν να επιβληθούν στην φιλήσυχη πλειοψηφία, πρέπει να μας ανησυχίσουν και να πάψουμε να βλέπουμε τέτοια δημοσιεύματα μόνο σαν μαλακίες ενός άσχετου τύπου. Γιατί αλλιώς κινδυνεύουμε να βρεθούμε προ μεγάλων εκπλήξεων που θα είναι όχι μόνο οδυνηρές, αλλά και επικίνδυνες για την ίδια την επιβίωσή μας.

Γ. ΘΑΛΑΣΣΗΣ

«ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΠΙΣΤΕΥΑΝ ΠΩΣ ΕΧΟΥΝ ΔΙΚΙΟ»

λος μιάς δίκης που ουσιαστικά κράτησε 5 χρόνια. Ο αστικός τύπος κράτησε την συνηθισμένη του στάση, ενώ θα πρέπει να τονίσουμε την αναφορά του περιοδικού κόμπε ΒΑΒΕΛ που και παλιότερα αναφέρθηκε στην υπόθεση με την δημοσίευση σκίτσων του φυλακισμένου Μάριο Νταλμαβίβα.

Όμως λίγο πριν το καλοκαίρι κυκλοφόρησε το όγδοο τεύχος του περιοδικού ΤΕΤΡΑΔΙΑ, και η δημοσίευση μιας κριτικής για βιβλίο του Νέγκρι που κυκλοφόρησε και στην Ελλάδα, αποτελεί την αφορμή (λόγω και της φοβερής δικαστικής απόφασης) για να γραφτεί τούτο το σημείωμα.

Για να πάρουμε λοιπόν τα πράγματα από την αρχή, στο συγκεκριμένο τεύχος υπάρχει κριτική στο βιβλίο-συνέντευξη του Τ. Νέγκρι "Από τον εργάτη μάζα στον κοινωνικό εργάτη", εκδόσεις ΚΟΜΜΟΥΝΑ, του Δημήτρη Ιωάννου.

Ο Ιωάννου είναι γνωστός για την αρθρογραφία του, στο "αριστερό" περιοδικό ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ, όπου μαζί με άλλους διακεκριμένους κυρίως προσπαθεί να δείξει τα καλά της αστικής δημοκρατίας παρά τις αναμφισβήτητες ατέλειές της.

εγκυρότητα της θεωρητικής της ανάλυσης αν την γνώριζε. Αποφεύγοντας να δώσει αυτές τις εξηγήσεις, ο Νέγκρι εμφανίζεται σαν ο "προστάτης των φτωχών και των αδυνάτων" και ο πρόμαχος μιάς "απελευθερωτικής θέλησης που όμως κανείς δεν έχει εκφράσει στην πραγματικότητα και που βρίσκεται μόνο μέσα στην φαντασία του, γεγονός που τον κάνει να είναι περισσότερο ένα είδος σύγχρονου Μπρανκαλέονε παρά ένα είδος Ζορρό, και παράλληλα φορέας ενός εξοργιστικού αυταρχισμού αφού ούτε καν ενδιαφέρεται να μάθει αν εκείνοι που ισχυρίζεται πως θέλει να βοηθήσει θέλουν στα αλήθεια να βοηθηθούν από αυτόν" (σελ.91).

"Θα ήταν όμως αφελής εκείνος που παρασυρμένος από την εμβρόθια του Νέγκρι για τα αφορώντα την "μετάβαση στον κομμουνισμό", θα αναζητούσε κάποια νύξη για το πρόβλημα του ιμπεριαλισμού και για την σχέση της καπιταλιστικής μητρόπολης με τον Τρίτο και Τέταρτο κόσμο... Και επειδή δεν έτυχε να ακούσει για όλα αυτά, μπορεί άνετα και μαρξιστικότερα να χρησιμοποιεί την έννοια της "ανάγκης" για να σκιαγραφεί τον παράδεισο του μέλλοντος του και την "αυτοαξιοποίηση" του. "Αυτοαξιοποίηση που θα σήμαινε για παράδειγμα πως για να ικανοποιεί κάθε ιταλός ή (γενικότερα ευρωαμερικάνος)

πλειοψηφίας) έκανε απαραίτητο το καθεστώς "εκτάκτων μέτρων" και τον "αντιτρομοκρατικό αγώνα" στα πλαίσια των οποίων η "7η Απρίλη" υπήρξε μια περίπτωση... Μέσα από την εξέταση της θεωρητικής πορείας του Τ. Νέγκρι και της ιστορικής πορείας της ιταλικής "αυτονομίας" αναφέρεται και ένα σημαντικό ερώτημα: αν σε μια κοινωνία ένα πλειοψηφικό τμήμα της ευημερεί έχοντας καταδικάσει μια μειοψηφία να ζει στο περιθώριο (στην περίπτωση της Ιταλίας: νέοι, άνεργοι, εσωτερικοί μετανάστες, εργάτες αλλοθώρας -καμιά φυσικά σχέση με την ιδεοπλασία περί "κοινωνικού προλετάριου") έχει το δικαίωμα αυτή η "δεύτερη κοινωνία", η καταπιεζόμενη κοινωνική μειοψηφία, να εξεγείρεται εναντίον της πλειοψηφίας; Ερώτημα απέναντι στο οποίο δεν μπορούμε να είμαστε κατηγορηματικοί. Η απάντησή είναι θέμα καθαρά ηθικών επιλογών και εναπόκειται στον καθένα τι θα επιλέξει... Και αυτό ακριβώς είναι που συνέβη με τον Νέγκρι και τους διανοούμενους της "αυτονομίας": ήταν έτοιμοι να υποβάλουν κάθε εξέγερση, χωρίς κανένα ηθικό έρισμα, μόνο και μόνο για να εξυπηρετήσουν τις ναρκισσιστικές εξου-

Η «ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ» ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΤΗΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΚΡΙΣΗΣ

"Στο εξής", δηλώνει ο Αρσένης -παίρνοντας μιὰ βαθιά ανάσα- "όλα αυτά τα θέματα πρέπει να εξετάζονται από κοινού και να λαμβάνονται οι αποφάσεις με στόχο την κάλυψη των επιλογών του πενταετούς και την αποτελεσματικότερη λειτουργία του οργανισμού."

Να λοιπόν ο "τρίτος δρόμος" του Πασόκ προς τον σοσιαλισμό, ο δρόμος για την επίλυση των συσσωρευμένων προβλημάτων της ελληνικής κοινωνίας: η μετατόπιση των ευθυνών για την "σωστή" διαχείριση της καπιταλιστικής κρί-

γονται μεταξύ των εργαζομένων ! Το όργανο που θα είναι αποκλειστικά υπεύθυνο για την άσκηση της εκτελεστικής εξουσίας θα είναι το Συμβούλιο Διεύθυνσης, που θα αποτελείται από τον διευθύνοντα σύμβουλο και τους αναπληρωτές.

Σαν πρώτο αποτέλεσμα της διαδικασίας της "κοινωνικοποίησης" στον τομέα του καθορισμού των τιμών που αναμένεται από την κυβέρνηση είναι η διεξαγωγή ενός "δημοκρατικού" διαλόγου, τέτοιου που να γίνει σε όλους "κατανοητό" αν θα πρέπει ή όχι να αυξηθεί η τιμή κάποιας δημόσιας υπηρεσίας που παρέχεται στο κοινό. Θα πρέπει δηλαδή οι εργαζόμενοι να "καταλάβουν" πλέον πως απεργία σημαίνει αύξηση του ελλείμματος των οργανισμών, και αύξηση του ελλείμματος σημαίνει αύξηση των τιμολογίων που εκδίδονται από τις υπερχρεωμένες αυτές επιχειρήσεις. Ελπίζει πως έτσι οι διάφοροι φορείς, που μέχρι τώρα διαμαρτύρονταν στην κυβέρνηση, θα πείσουν τους εργαζόμενους σε μιὰ αύξηση της παραγωγικότητας με στόχο την

Η πολιτική του Πασόκ απέναντι στους εργαζόμενους φάνηκε ξεκάθαρα όταν τα "σοσιαλιστικά ΜΑΤ" ξυλοκοπούσαν τους απεργούς εργάτες της ΕΒΚΟ και ΕΛΛΑΥΦ. Φάνηκε από τις δηλώσεις του υπουργού Εργασίας Ε. Γιαννόπουλου, του πρωτεργάτη του άρθρου 4, όταν μιλώντας λίγες μέρες πριν σ'ένα σεμινάριο επιμόρφωσης συνδικαλιστικών στελεχών στο Εργατικό Κέντρο δήλωνε χαρακτηριστικά σε σχέση με τους εργαζόμενους στο Δημόσιο "πως διακατέχονται από συντεχνιακό πνεύμα που φθάνει σε απεργιακές κινητοποιήσεις στις κοινωνικοποιημένες επιχειρήσεις της Κοινής Ωφέλειας και του δημόσιου τομέα...", για να καταλήξει πως "το κράτος της σοσιαλιστικής κυβέρνησης της Αλλαγής προηλακίζεται και λαιμοδορείται προς δόξα των συντεχνιακών αντιλήψεων ορισμένων συνδικαλιστών που τό'χουν ρίξει στο "συντεχνιακό αντάρτικο" !".

Η ανοχή της "σοσιαλιστικής" κυβέρνησης λοιπόν απέναντι στις απεργιακές κινητοποιήσεις γίνεται φανερή. Η φωνή του Γιαννόπουλου είναι η ίδια με κείνη που ανακοίνωνε τα προεδρικά διατάγματα του Αρσένη. Κάθε απεργία στον δημόσιο τομέα θα θεωρείται από δω και στο εξής αντάρτικο και τα αντίποινα της κυβέρνησης θά'να ανάλογα...!

Σύντροφοι εργαζόμενοι !

Η κοινωνικοποίηση για την οποία μιλάμε και παλεύουμε εμείς, μέσα από τις αντιεξουσιαστικές μας συλλογές, δεν είναι άλλη από το σύστημα της Γενικευ-

Παρά τη μεγάλη προσπάθεια που έγινε από τις φιλοκυβερνητικές εφημερίδες και τα αρμόδια συνδικάτα να παρουσιαστούν τα μέτρα που ανακοίνωσε πριν λίγες μέρες ο υπουργός Εθνικής Οικονομίας Γεράσιμος Αρσένης για την "εξυγίανση" των δημόσιων επιχειρήσεων σαν το "μεγάλο πείραμα" ή σαν "ένα θαρραλέο, σταθερό και φερέγγυο βήμα προς τον σοσιαλισμό", τα προεδρικά αυτά διατάγματα δεν αποτελούν παρά μιὰ νέα "σοσιαλιστική απάτη" από την μεριά της κυβέρνησης.

Η πολιτική των "κοινωνικοποιήσεων" του Πασόκ ήταν το επακόλουθο της αδυναμίας του να δώσει λύσεις στα προβλήματα των υπερχρεωμένων αυτών επιχειρήσεων, που τα ελλείμματά τους ανέρχονται στην τάξη των πολλών δισεκατομμυρίων δραχμών. Έχει σαν στόχο την αδρανοποίηση αφενός των απεργιακών κινητοποιήσεων, και την μετατόπιση αφεντέρου των ευθυνών για την κρίση στις πλάτες των εργαζομένων.

Η εφημερίδα "Βήμα" δήλωνε σε πρωτοσέλιδο άρθρο σχετικά στις 17.10.84:

"Η ρύθμιση αυτή σκοπεύει να μοιραστεί σημαντικό μερίδιο της ευθύνης για κρίσιμα θέματα που αφορούν την οικονομία και τους καταναλωτές (π.χ επενδύσεις της ΔΕΗ, προμήθειες του ΟΤΕ, ελλείμματα των συγκοινωνιών και τιμές του ρεύματος, των τηλεφώνων ή της συγκοινωνίας) τόσο σε κοινωνικούς φορείς όσο και στους εργαζόμενους (Σήμερα τα θέματα αυτά βρίσκονται αποκλειστικά στην αρμοδιότητα της κυβέρνησης και των διορισμένων απ'αυτήν διοικήσεων)."

Το πρόβλημα, έτσι, με τους διάφορους κοινωνικούς φορείς που μέχρι τώρα διαμαρτύρονταν για τα υψηλά τιμολόγια των οργανισμών και κατ'αγέλην την κυβέρνηση για "επιθετική πολιτική απέναντι στις πλατιές μάζες των εργαζομένων όλης της χώρας" θα βρει τη λύση του μέσα από την αντιπαράθεση των φορέων αυτών με τους εργαζόμενους των επιχειρήσεων, που οι συνεχείς και "παράλογες" απαιτήσεις τους για αύξηση των μισθών οδηγούσαν στην ανατάμηση των τιμολογίων από την πλευρά των διοικήσεων των οργανισμών.

σης στους ίδιους τους εργαζόμενους !

Με τα νέα μέτρα που προωθούν τα προεδρικά διατάγματα, οι ευθύνες της κυβέρνησης (και οι έγνοιες της μαζί) για την αποτελεσματική λειτουργία των δημοσίων επιχειρήσεων και οργανισμών μειώνονται στο ελάχιστο. Αυτό που έκανε, ήταν να φροντίσει, όπως και της ζητήθηκε χαρακτηριστικά από το συνδικάτο ΟΜΕ-ΟΤΕ (Θέσεις πάνω στην κοινωνικοποίηση του ΟΤΕ), να θεσμοθετήσει "... όργανα διοίκησης και ελέγχου που θα επιτρέψουν στην επιχείρηση να λειτουργεί χωρίς τον "ασφυκτικό εναγκαλισμό" της εκάστοτε κυβέρνησης".

Έτσι, τις ευθύνες για τον κοινωνικό έλεγχο τις επωμίζονται τώρα οι ΑΣΚΕ (Αντιπροσωπευτικές Συνελεύσεις Κοινωνικού Ελέγχου), στις οποίες θα συμμετέχουν "ισότιμα" κατά ένα τρίτο, εκπρόσωποι της πολιτείας (κυβέρνησης), των εργαζομένων στην επιχείρηση και των κοινωνικών φορέων (ΓΣΕΕ, ΣΕΒ, ΚΕΔ-ΚΕ, Εμπορικό και Βιομηχανικό Επιμελητήριο, ΠΑΣΕΓΕΣ, Βιοτεχνικό Επιμελητήριο, ΤΕΕ και Οικονομικό Επιμελητήριο).

Το νέο αυτό όργανο, του οποίου τις λειτουργίες κοινωνικού ελέγχου σε τοπικό επίπεδο θα ασκούν τα Νομαρχιακά Συμβούλια, στις συνεδριάσεις των οποίων προστίθεται ένας εκπρόσωπος των εργαζομένων και ένας της διοίκησης, θα ασχολείται με θέματα όπως: Προγραμματισμός της επιχειρήσεως ιδιαίτερα στους τομείς των επενδύσεων, της χρηματοδότησης, των τιμολογίων, των προμηθειών και των εργασιακών σχέσεων, έλεγχος της πορείας υλοποίησης του προγράμματος και αξιολόγηση της επίτευξης των στόχων που έχουν τεθεί.

Όσον αφορά την σύνθεση του Διοικητικού Συμβουλίου, ο υπουργός δήλωσε χαρακτηριστικά πως "θα αποτελείται από ανθρώπους με γνώσεις για το αντικείμενο του οργανισμού, ο πρόεδρος του οποίου ορίζεται από την κυβέρνηση, ενώ ο διευθύνων σύμβουλος εκλέγεται από τα μέλη του" και ακόμα πως δεν είναι "πολιτικής φύσης". Ας σημειωθεί εδώ, ότι από τα 9 μέλη του, τα 6 ορίζονται από την κυβέρνηση και τα 3 μόνον εκλέ-

μείωση των τιμολογίων και σε μιὰ εντατικοποίηση της εργασίας.

Το "μοντέλο" αυτό που αποβλέπει στην πλήρη ενσωμάτωση των συνδικαλιστών στον μηχανισμό διοίκησης και στην αποδιοργάνωση των απεργιακών κινητοποιήσεων, θα εφαρμοστεί μέσα σε δύο μήνες στην ΔΕΗ, τον ΟΤΕ και τον ΟΣΕ και στη συνέχεια σε άλλες 38 ακόμα επιχειρήσεις και οργανισμούς του Δημοσίου.

Σύντροφοι εργαζόμενοι !

Αν σήμερα το Πασόκ "κοινωνικοποιεί" τους δημόσιους οργανισμούς, οι αιτίες της πράξης αυτής δεν θα πρέπει να αναζητηθούν στην καλή του θέληση, αλλά στην ανικανότητά του να αντιμετωπίσει και να δώσει λύσεις στα προβλήματα που δημιουργεί το κρατικό αυτό τερατούργημα που αποκαλείται δημόσιος τομέας.

Σύντροφοι εργαζόμενοι, δυσπιστείτε !

Δυσπιστείτε σ'ό,τι δήθεν "χαρίζεται". Εκείνοι που έχουν την ανάγκη να "χαρίζουν", είναι εκείνοι που δεν θα μπορούσαν ποτέ με τις πράξεις τους και την ιδεολογία τους να ανοίξουν το δρόμο για μιὰ ελεύθερη, αυτοδιευθυνόμενη κοινωνία. Είναι εκείνοι που πριν από κάθε ταξικό πόλεμο χαρίζουν ψεύτικες γυαλιστερές χάντρες στους εχθρούς τους, μήπως και τους ξεγελάσουν...

μήνης Αυτοδιεύθυνσης, των Εργατικών Συμβουλίων και του Κολλεκτιβισμού !

Είναι η Αυτοδιεύθυνση εκείνη που θα σημαίνει τον αφανισμό των αφεντικών και του κράτους.

Είναι ο καθημερινός πόλεμος για την συντριβή του κεφάλαιου, για το τσάκισμα της Οικονομίας του και των κρίσεων που αυτό παράγει.

Δεν μπορεί για μας ποτέ να υπάρξει σοσιαλιστική διαχείριση της ...καπιταλιστικής κρίσης !!! Η Αυτοδιεύθυνση και ο κομμουνισμός είναι δύο αναπόσπαστα τμήματα του κοινωνικού συστήματος που οραματιζόμαστε: του αντιεξουσιαστικού κομμουνισμού, του κομμουνισμού δίχως κράτος και αφέντες ! Του συστήματος εκείνου που θα γεννηθεί μόνο μέσα από τα συντρίμια του παλιού κόσμου !

Και ο δρόμος που θα μας οδηγήσει προς τα κεί δεν είναι "...μιὰ μακρά διαδικασία που προωθείτε με προεδρικά διατάγματα", αλλά η διαρκής ταξική πάλη και σύγκρουση, η ρήξη με την εξουσία και η επαναστατική πρακτική !

venezia 1984

διεθνής αναρ

Μετά από μιά καταρατώδη νυχτερινή μπόρα, η υγρασία της πρωινής Βενετίας μας τσάκισε τα κόκκαλα. Στο κάμπινγκ Βενέτσια, καθώς και στα γύρω κάμπινγκ της περιοχής, κόσμος μαζεμένος απ' όλα τα μέρη της γης ξεμυτάνει από τις μουσκεμένες σκηνές και τα υποτυπώδη καταλύματα, κοιτάζει για δευτερόλεπτα τις πενιχρές ανταύγειες του ήλιου, χτενίζει τις μακριές κατασπές τρίχες του και τα πανκοειδή "κοκκόρια" του και τρέχει στα καφενεία για τον πρωινό ζεστό καφέ.

Ψάχνοντας ανάμεσα στις περίεργες φάτσες και τις ακαταλαβίστικες γλώσσες ανακαλύψαμε τους πρώτους συντρόφους και συντρόφισσες. Η Διεθνής Αναρχική Συνάντηση είχε για μας κώλας αρχίσει. Ανακατεύοντας με μαγειρική τέχνη τις γλώσσες, τα γέλια και τις χειρονομίες πιάσαμε τις πρώτες επαφές.

Το κάμπινγκ που μέναμε είχε κατακλυστεί από συντρόφους του Βορρά. Δύο παρδαλά παμπάλαια πούλμαν γεμάτα σουηδούς πάνκς και φρίκς αναπαύονταν στο βάθος ανάμεσα στα δέντρα, έτοιμα να πάρουν τον δρόμο προς το συνέδριο. Σύντροφοι και συντρόφισσες από την Δ. Γερμανία, την Δανία και την Γαλλία τριγύριζαν γύρω από τα τραπέζια που συζητάγαν, τρώγοντας κρουασάν και στεγνώνοντας με πετσέτες τα βρεγμένα μαλλιά τους. Η πολυχρωμία των

σαν κυνηγιάρικα σκυλιά θέλοντας να ανακαλύψουν τις φλέβες της εξέγερσης και το καινό αίμα που - όπως πίστευαν - κάπου θα έπρεπε να κυλούσε σαν τον αέρα της ελευθερίας ανάμεσα στα άγνωστα πρόσωπα που τρέχαν από το ένα μέρος στο άλλο.

Κάποιες καρδιές που χτύπαγαν δυνατά ήρθαν στην Βενετία για να συναντηθούν...

Όλη αυτή η πόλη με τα αμέτρητα κανάλια και τις χιλιάδες γέφυρες δεν ήταν για μας τίποτα άλλο παρά η Σάντα Μαργκερίτα με την κουζίνα και τις μυρωδιές από τα κάρβουνα και τις περίεργες σαλάτες, τα μουσικά συγκροτήματα πάνω στην αυτοσχέδια πίστα που τριζε από τα χοροπηδητά των πάνκς, η αρχιτεκτονική σχολή με τα σεμινάρια και τις εισηγήσεις, το Κάμπο Σαν Πόλο με τις κινηματογραφικές προβολές και τις εκθέσεις.

Κάπου στον νοτιωμένο αέρα της Βενετίας θα αναζητάμε πάντα τα φτηνά φαγάδικα με τους πεινασμένους αναρχικούς, τις βράδες που μούσκευαν τα βράδυα τους δρόμους, τα μπαράκια με τις αφίσες του συνεδρίου στη βιτρίνα, τον Πιέρ, την Μαρί-Υβόν, την Έστερ, την Ροζέλα, τον Κλαούντιο, την Μαρί-Κριστίν, τον Σλόμπονταν.

Όσο για το συνέδριο αυτό καθαυτό, σαν θεωρητική αναζήτηση δηλαδή, ήταν μάλλον χαμηλού επιπέδου. Όμως, στην γενικότερη διοργάνωση υπήρχε μιά ατμόσφαιρα που δύσκολα συναντάς στην ε-

εξήγησι, όπως μας πληροφόρησαν αργότερα στη Βενετία, ήταν απλή: το ιταλικό κράτος είχε απαγορεύσει την διενέργεια πολιτικού συνεδρίου με εκπροσώπηση οργανωμένων αναρχικών οργανώσεων του εξωτερικού. Πρόκειται όμως για μια ερμηνεία που άφησε ακάλυπτα πολλά από τα ερωτήματα που διατυπώθηκαν...

Τόσο όμως στα σεμινάρια όσο και στις συζητήσεις που ακολούθησαν δημιουργήθηκαν δύο τεχνικά προβλήματα. Το πρώτο ήταν της μετάφρασης⁴, που πολλές φορές ήταν κακή, και το δεύτερο ήταν αυτό του περιορισμένου χρόνου⁵, αφού το πανεπιστήμιο κάποια ώρα έκλεινε και οι συζητήσεις έπρεπε αναγκαστικά να διακοπούν και μάλιστα μερικές φορές

Συζήτηση για την αναρχία και το κράτος

Και μια ακόμη άποψη των συζητήσεων

προσώπων, των ιδεών και των παραστάσεων, οι μαυροκόκκινες σημαίες και τα απλωμένα νοτισμένα "νοικοκυριά" που κρέμονταν ανάμεσα στις λεύκες πυροδοτούσαν μια πρωτόγνωρη περιέργεια γύρω από το συνέδριο.

Η υγρή και ομηλώδης αυτή πόλη που μέχρι τότε δεν σου θύμιζε τίποτα άλλο παρά το "Θάνατος στη Βενετία" είχε καλοσωρίσει τα άτακτα παιδιά με το περίεργο ντύσιμο, τους "τρομοκράτες με τα κρουασάν", τους εμγκρέδες της Ανατολής και τους διανοούμενους που μοιαζαν με θρυλικούς "μπακάληδες".

Η ιταλική τηλεόραση, το BBC και κάθε άλλος γαμημένος δημοσιογράφος που 'θελε να συνδέσει το όνομά του με αυτά τα περίεργα όντα, όλοι αυτοί μαζί σε σχηματισμό μάχης έστησαν τις κάμερες και τα κασσετόφωνα τους μπας και καταγράψουν το γρύλισμα του καρχαρία ή το έξυπνο πέταγμα του μαυρού πουλιού...

Τρέχοντας διαρκώς σαν ενεργοποιημένες βόμβες, τριγυρίζοντας σε κρυμμένες από τον ήλιο πλατείες και φορώντας τα σήματα της νίκης και της αναγνώρισης, ανακαλύψαμε συντρόφους από όλα τα μέρη της γης να περιεργάζονται το πρόγραμμα και το σκηνικό της διεθνούς αυτής συνάντησης.

Αγωνιστές από τον Καναδά και το Χόνγκ-Κόνγκ ή την Γιουγκοσλαβία και την Κορέα ανοιγόκλειναν τα ρουθούνια

ποχή μας. Ήταν η ατμόσφαιρα των συντρόφων του Κέντρου Πινέλλι¹, που έτρεχαν απ' το πρωί ως το βράδυ, των συντρόφων της CIRA² που, αν και ήταν τέσσερα άτομα, τους έβλεπες παντού, όλων αυτών που ήρθαν από τόσο μακριά. Ήταν η ατμόσφαιρα που δίνει την ελπίδα αλλά και το μήνυμα για το μέλλον:

Αν θέλουμε να επιβιώσουμε πρέπει να παλέψουμε ενάντια στον καπιταλισμό σε όλα τα επίπεδα, σε όλες τις μορφές και εκφράσεις του.

ΜΕΡΙΚΕΣ ΓΕΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Η διεθνής αυτή συνάντηση που είχε σαν υπότιτλο "αυταρχικές και ελευθεριακές τάσεις στην σύγχρονη κοινωνία" διοργανώθηκε από κοινού από το ιταλικό αναρχικό περιοδικό Rivista A., το ιταλικό αναρχικό Κέντρο Πινέλλι, το ελβετικό CIRA και το Anarchos Institute της Αμερικής³.

Ένα από τα πρώτα προβλήματα της συνάντησης ήταν ότι η συμμετοχή είχε οργανωθεί σε καθαρά ατομική-προσωπική βάση και όχι στη βάση πολιτικών οργανώσεων, περιοδικών ή εφημερίδων. Στο επίσημο πρόγραμμα είχαν αναγραφεί αποκλειστικά ονόματα προσώπων και πουθενά ομάδων. Έτσι και μεις δεν παρουσιαστήκαμε - στο πρόγραμμα - σαν Κολλεκτίβα ΑΡΕΝΑ, αλλά σαν ένα πρόσωπο που έκανε μια εισήγηση πάνω στη φύση και τον χαρακτήρα του Πασόκ. Η

Οι συμμετοχές στις εισηγήσεις ήταν πολλές. Η απουσία όμως μερικών ισπανών συντρόφων, που ενώ είχαν τυπωθεί τα ονόματά τους στο πρόγραμμα, δεν εμφανίστηκαν, δημιούργησε διάφορα σχόλια. Μέσα στο γενικότερο κλίμα της συνάντησης, η εμφάνιση των εσωτερικών διαφωνιών και των διασπάσεων της CNT αποτέλεσε ένα θλιβερό θέαμα κι ήταν η αιτία να ακουστούν "πολλά και διάφορα" γύρω από το ισπανικό τμήμα της Διεθνούς Ένωσης Εργαζομένων.

Όσον αφορά τώρα τα θέματα των σεμιναρίων, ήταν πολλά και διάφορα. Τα αναφέρουμε σύμφωνα με την ημερομηνία που έγιναν.

26 Σεπτεμβρίου: Η επαφή με το 1984, ελευθεριακός συνδικαλισμός, ιμπεριαλισμός και κουλτούρα, πόλεμος και ειρήνη.

27 Σεπτεμβρίου: Αναρχοφασισμός, εκπαίδευση και ελευθερία, ευρωσοσιαλισμός, η πρακτική της αυτοδιεύθυνσης, ποιά επανάσταση; Λατινική Αμερική.

28 Σεπτεμβρίου: Κρατικός κομμουνι-

ακριβώς στο σημείο που αποκτούσαν ένα ενδιαφέρον.

Σχετικά με το δεύτερο πρόβλημα οι διοργανωτές δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα, όσο για το δεύτερο δεν υπήρχαν χρήματα για να καλέσουν πολλούς μεταφραστές. Επειδή μάλιστα προέκυψε και πρόβλημα μετάφρασης για τους γερμανούς συντρόφους, κατά την ίδια την διάρκεια του συνεδρίου ζητήθηκε από όσους παρενρισκόμενους θα μπορούσαν να βοηθήσουν, να παρουσιαστούν στο κέντρο.

Βέβαια, το συνέδριο όπως αναφέραμε και προηγουμένως δεν ήταν μόνο εισηγήσεις. Τα χάρτινα βελάκια στους μουχλιασμένους βενετσιάνικους τοίχους σε οδηγούσαν κάθε ώρα της μέρας στην Σάντα Μαργκερίτα. Περνώντας μια από τις τόσες γέφυρες που ενώναν τις δύο πλευρές κατοίου καναλιού έπεφτες σε τούτη την γεμάτη από κόσμο πλατεία. Ένα τεράστιο πάνω που έγραφε Ciao Anarchici σε καλοσώριζε. Αμέτρητοι μεταλλι-

Περμιένοντας το φαγητό

μοίς, ψυχανάλυση και κοινωνία, κοινωνική οικολογία, κράτος και αναρχία.

29 Σεπτεμβρίου: Ζωντανή αναρχία, μέσα μαζικής επικοινωνίας και ελευθεριακή επικοινωνία, πάλη στις πόλεις, κράτος και αναρχία.

Τα σεμινάρια γίνονταν πρωί και μεσημέρι στο κτίριο της Αρχιτεκτονικής Σχολής.

κοί πάγκοι και τραπέζια απλώνονταν μπροστά σου, απέναντι ακριβώς από την κουζίνα. Αριστερά το Κέντρο Πληροφοριών απ' όπου μπορούσες να μάθεις τα πάντα (από δωμάτια ξενοδοχείων και επείγοντα τηλέφωνα μέχρι περιληπτικές εισηγήσεις και περιοδικά). Πιο κάτω η εξέδρα για τα μουσικά συγκροτήματα και στο βάθος το βιβλιοπωλείο και η εν

ΧΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ VENEZIA 1984

θεση αναρχικών εντύπων.

Από την άλλη πλευρά⁶, σε μία τεράστια πλατεία, το Κάμπο Σαν Πάολο, είχε στηθεί από τους συντρόφους μία τεράστια τέντα (σε στύλ τσίρκου) για να στεγαστεί ο χώρος των εκθέσεων, των ομιλιών καθώς και οι κινηματογραφικές προβολές. Η τέντα αυτή φιλοξένησε δύο εκθέσεις. Η μία, που τιλοφορήθηκε "Τέχνη κι Αναρχία", περιελάμβανε απ' τη μιά έκθεση αντιπροσωπευτικών ζωγραφικών πινάκων κι απ' την άλλη ομιλίες (την Τρίτη 25.9.84) των Αρθούρο Σβάρτς, Μπενίτο Ρετοϊλόγγκο και Πιέτρο Φερρούα για το ομώνυμο θέμα. Η άλλη έκθεση (με πραγματικά μεγάλο ενδιαφέρον) έγινε από τα αρχεία της CIRA και περιελάμβανε εφημερίδες, περιοδικά και φωτογραφίες από το αναρχικό κίνημα των διαφόρων χωρών, απ' την γέννησή του ως τις μέρες μας⁷. Δυστυχώς η χώρα μας δεν συμμετείχε σ' αυτήν την έκθεση, όπου υπήρχε υλικό ακόμα κι από την Κορέα, το Χόνγκ-Κόνγκ, την Βουλγαρία, την Αυστραλία κλπ. Στον ίδιο χώρο έγιναν και μερικές ενδιαφέρουσες κινηματογραφικές προβολές, όπως η ταινία γύρω από την δράση των εβραίων αναρχικών στις ΗΠΑ κατά τις αρχές του 20ου αιώνα ή μία άλλη που αναφερόταν σε μία τελευταία συνάντηση παλιών συμμαθητών και συμμαθητριών του "Μοντέρνου Σχολείου" που είχε ιδρύσει στην Ισπανία ο αναρχικός παιδαγωγός Φραντζίσκο Φερρέρ.

νικά-συνολικά προβλήματα, η ιδεολογική κρίση και η απογοήτευση μασάζουν σήμερα και αυτόν τον χώρο. Αν θέλουμε να είμαστε ειλικρινείς, πρέπει να πούμε πως οι οργανωμένες σήμερα ομάδες είναι συγκριτικά με τους μεμονωμένους αγωνιστές και διανοούμενους πολύ λίγες. Το πρόβλημα αυτό έγινε εμφανές και στο ίδιο το συνέδριο. Τα χρόνια 68-73 φαινόταν στην Βενετία πολύ μακρινά και το φαινόμενο αποδείχτηκε πως έχει διεθνείς διαστάσεις.

Η αξία άλλωστε των έστω και λίγων υπαρκτών ομάδων φάνηκε στο συνέδριο πρώτα με την ομάδα της *Rivista*, που ήταν ένας από τους διοργανωτές, κι έπειτα με τους συντρόφους από το *Black Flag* που βοηθούσαν κι αυτοί όπως μπορούσαν. Δεν ήταν λίγο να βλέπει κανείς αυτούς τους βρετανούς πολιτικοποιημένους πάνκ να βοηθούν στο εστιατόριο, στην κουζίνα, στο βιβλιοπωλείο, στο στήσιμο των μικροφωνικών εγκαταστάσεων κλπ.

Παρότι αναφερθήκαμε σε ορισμένες τεχνικές δυσκολίες όσον αφορά την σωστή λειτουργία των σεμιναρίων, αυτές οίγουρα δεν μπορούν να ανατρέψουν μία βασική παρατήρηση: Το επίπεδο των εισηγήσεων, εκτός από ελάχιστες εξαιρέσεις, ήταν πολύ χαμηλό. Επαναλαμβανόνταν, διαρκώς γνωστά θεωρητικά σχήματα, τα καινούργια ήταν μάλλον ακατέργαστα και δόθηκε μεγάλη προσοχή σε ζητήματα όπως ο πόλεμος και η ειρή-

Γ. Οι συζητήσεις που ακολουθούσαν τις εισηγήσεις παρότι είχαν κάποιο ενδιαφέρον αφού συχνά οι ομιλητές προέρχονταν από ενεργές ομάδες και είχαν πλειοψηφία των παρευρισκομένων, γιατί το πρόβλημα της μετάφρασης και του χρόνου δεν επέτρεπαν πολλές φορές την διαμόρφωση κάποιων συνολικών από-

και ελευθεριακής σκέψης⁹.

Μπροστά όμως στις κοινωνικές διεργασίες που γίνονται σε όλο τον κόσμο θα είμαστε αφελείς αν κρατούσαμε μία τέτοια στάση. Οι εκμεταλλευόμενοι αντιστέκονται, κι αυτό το καταλαβαίνει οποιοσδήποτε παρακολουθεί την επακρότητα από τα αστικά μέσα μαζικής ενημέρωσης (φανταστείτε λοιπόν και πό-

Η τέντα εκθέσεων στο Κάμπο Σαν Πάολο

Έκθεση αναρχικών περιοδικών απ' όλο τον κόσμο

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Ένα πρόβλημα που αναφέραμε και προηγουμένα ήταν αυτό της συμμετοχής προσωπικοτήτων (σαν τέτοιων) και όχι αντιπροσώπων ομάδων, περιοδικών ή εφημερίδων. Η δικαιολογία των διοργανωτών ευπρόσδεκτη. Όμως τι σήμανε αυτό για το επίπεδο του συνεδρίου;

Πρώτα απ' όλα, είναι γεγονός ότι πολλοί διανοούμενοι, παρά την καλή τους θέληση, δεν βρίσκονται τελικά μέσα στη σημερινή κοινωνική πραγματικότητα στο βαθμό που συμβαίνει με τους ακτιβιστές, οι οποίοι αναγκαστικά (και για λόγους καθαρά πολιτικής επιβίωσης) έρχονται πιο κοντά στα πράγματα.

Έτσι, σε συζητήσεις που είχαμε με αντιπροσώπους διαφόρων ομάδων και περιοδικών⁸ πληροφορηθήκαμε πολύ περισσότερα πράγματα για την παγκόσμια κατάσταση απ' ό,τι στις εισηγήσεις, που αν και είχαν ένα κάποιο ενδιαφέρον ήταν πάρα πολύ "θεωρητικές".

Για να εξετάσουμε όμως το ζήτημα συνολικότερα, θα πρέπει βέβαια να πούμε ότι για την κατάσταση αυτή δεν είναι μόνο υπεύθυνοι οι διοργανωτές ή οι διανοούμενοι. Η ουσία βρίσκεται στο ότι η οργανωμένη αντικαπιταλιστική, αντιεραρχική, ανταξουσιαστική πάλη περνάει ένα στάδιο φοβερής κρίσης. Η ιδιωτικοποίηση, η ατομική προσέγγιση σε κοινω-

νη ή η οικολογία, κάτι που για μας δεν πρόκειται να γίνει ποτέ κυρίαρχο στην αντικαπιταλιστική μας πάλη.

Και εξηγούμε:

Α. Με απογοήτευση διαπιστώσαμε ότι τα σημερινά καινούργια προβλήματα της καπιταλιστικής κοινωνικής εξέλιξης δεν ερευνοούνται τόσο όσο πρέπει απ' τους θεωρητικούς του κινήματος (αν μπορούμε βέβαια να αποδώσουμε τέτοιους ρόλους). Οι προτεραιότητες δίνονται σε ζητήματα όπως για παράδειγμα ο επικείμενος (;) πυρηνικός πόλεμος απ' να δίνονται σε ζητήματα όπως η σημερινή φύση των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής, οι σχέσεις κεφάλαιου-κράτους, κράτους-προλεταριάτου, ο ρόλος των "μάντζερς", η φύση του επαναστατικού υποκειμένου κλπ. Πολύ λίγα πράγματα ακούστηκαν σχετικά μ' αυτά τα ζητήματα, και μάλιστα μόνο στις συζητήσεις μ' έναν τρόπο αποσπασματικό και διφορούμενο.

Β. Ορισμένες εισηγήσεις δεν ασχολήθηκαν καν με τα ζητήματα που υποτίθεται ότι θα παρούσαζαν. Για παράδειγμα η εισήγηση της πορτογαλικής αντιπροσωπείας πάνω στο θέμα του ευρωσοσιαλισμού, κατά την οποία η ομιλήτρια αναφέρθηκε επί δέκα λεπτά -σε σύνολο χρόνου είκοσι λεπτών- στο κομμουνιστικό κόμμα, χωρίς την οποιαδήποτε αναφορά στην σύλληψη του Καρβάλιο και στον νέο "αντιτρομοκρατικό" νόμο που προωθούν οι σοσιαλιστές.

ψων και την πλήρη κατανόηση των προβλημάτων που έμπαιναν.

Συμπερασματικά λοιπόν, οι εισηγήσεις στάθηκαν πολύ κάτω απ' το επίπεδο που αναμενόταν. Αυτό θα πρέπει όμως να συνδεθεί και με το πρόβλημα της οργάνωσης που εξετάσαμε παραπάνω.

Συγκεκριμένα:

Είναι πιά αναμφισβήτητη διαπίστωση ότι η ανταξουσιαστική και αναρχική σκέψη περνάει μεγάλη κρίση. Μέσα σε συνθήκες εξέλιξης του καπιταλισμού, καθώς νέες δομές και σχέσεις έρχονται να εξαναφάνουν αυτά που ξέραμε μέχρι σήμερα, οι ελευθεριακές απόψεις όχι μόνο μένουν προσκολλημένες στα παλιά, αλλά συχνά (δυστυχώς) τείνουν και προς τον ρεφορμισμό, όταν για παράδειγμα βασικό πρόβλημα της κοινωνίας θεωρείται ο πυρηνικός πόλεμος και όχι οι εκμεταλλευτικές σχέσεις παραγωγής και εξουσίας.

Καθώς οι ιδέες που στηρίζαν τις εξεγερσιακές κινήσεις της δεκαετίας του

σα δεν μαθαίνουμε). Η πρακτική αυτή θα πρέπει να συνδυαστεί με την απαραίτητη θεωρητική εμπάθυνση, γιατί πιστεύουμε πως είναι πιά φανερό, ότι η θεωρία και η πράξη βαδίζουν αλληλένδετα. Δεν μπορείς να κάνεις είτε το ένα είτε το άλλο ξεχωριστά. Για να ανατρέψεις κάτι πρέπει να τα κατανοήσεις, αλλά για να τα κατανοήσεις πρέπει να το αντιμετωπίσεις και πρακτικά, σε καθημερινή βάση! Αλλιώς, είτε μένεις επαναστάτης του γραφείου είτε ένας ακτιβιστής που τελικά δεν ξέρει τι θέλει.

Για μας, σαν Κολλεκτίβα APENA, το πρόβλημα της ταυτόχρονης θεωρητικής επεξεργασίας και κοινωνικής πάλης έγινε πιά φανερό ότι θα πρέπει να αποτελεί το πιο επείγον ζήτημα για λύση. Γιατί μόνο αν ξεφτάσουμε από τον θεωρητικό και πρακτικό δογματισμό¹⁰, ερευνήσουμε και κατανοήσουμε την σημερινή πραγματικότητα, θα μπορέσουμε να επιβιώσουμε και να πολεμήσουμε τον καπιταλισμό με όσο γίνεται πιο αποτελεσματικά όπλα. Αλλιώς, τα πράγματα θα είναι

Συζήτηση για την ειρήνη και τον πόλεμο

'60 δεν ικανοποιούν την σημερινή πραγματικότητα, με λύπη διαπιστώσαμε ότι πολλοί θεωρητικοί αδυνατούν να δουν αυτή τη νέα κατάσταση, να την ερμηνεύσουν και να της δώσουν κάποιες προοπτικές. Έτσι, σε συνδυασμό με την κρίση των οργανωμένων σχημάτων, μάλλον θα έπρεπε να είμαστε απογοητευμένοι για το μέλλον της αναρχικής

πολύ δύσκολα.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΡΑΞΗ

Κυριακή μεσημέρι στην Σάντα Μαργκερίτα:

Όσοι δεν πήραν ακόμα το δρόμο της επιστροφής, μαζεύτηκαν στην πλατεία αυτή για να πιούν το τελευταίο ποτήρι

ωνίας δι
τα

venezia 1984

Συζήτηση για τον ευρωσοσιαλισμό

κρασί και να ρίξουν μιὰ αναμνηστική ματιά σ'αυτόν τον μαγευτικό κόσμο των επτά ημερών. Το συνέδριο μπορεί επίσης να είχε κλείσει τις εργασίες του απ'το απόγευμα του Σαββάτου, ο οποίος όμως κράταγε ζωντανό ακόμα τον πόθο στους εναπομείναντες για έναν

γύρω-πάνω-και-κάτω από μια μαύρη σημαία που κυμάτιζε από χέρι σε χέρι και από καρδιά σε καρδιά.

Η θέληση και η ανεξάντλητη επιθυμία για συνέχιση του αγώνα έδωσε εκείνες τις στιγμές τον αώνιο όρκο και το τελευταίο και πιο ελπιδοφόρο μήνυμα:

**Η ΠΑΛΗ ΜΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΘΑ ΣΥΝΕΧΙΣΤΕΙ ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΗ ΣΥΝΤΡΙΒΗ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑΣ, ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΗ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΠΙΟ ΑΓΡΙΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΠΟΥ ΓΝΩΡΙΣΕ ΠΟΤΕ Η ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ !
ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ !
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ !**

Οι σύντροφοι της Κολλεκτίβας ΑΡΕΝΑ που πήραν μέρος στο συνέδριο.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Το Κέντρο Ελευθεριακών Σπουδών G. Pirelli (πήρε το όνομά του από τον αναρχικό Τζ. Πινέλλι που δολοφόνησαν οι Ιταλοί μπάτσοι το 1969) υπάρχει από το 1976 και έχει την έδρα του στο Μιλάνο. Στις δραστηριότητές του περιλαμβάνονται οργάνωση βιβλιοθήκης, αρχείου εφημερίδων, ντοκουμέντων, έρευνας για την αντιεξουσιαστική θεωρία και πάλη, σεμιναρίων και διεθνών συναντήσεων. Από τον Σεπτέμβρη του 1976 έχει οργανώσει 6 διεθνείς συναντήσεις με θέματα όπως σπουδές πάνω στον Μπακούιν και τον Μαλατέστα, έρευνα για τα "νέα αφεντικά" και την αυτοδιεύθυνση, για την αυτοπία, και πρόσφατα την Διεθνή Αναρχική Συνάντηση στην Βενετία για τις αυταρχικές και ελευθεριακές τάσεις στη σύγχρονη κοινωνία. Η ίδια ομάδα που βρίσκεται πίσω από το Κέντρο έχει και τις εκδόσεις A. ενάντια στο κράτος. Συγκεκριμένα εκδίδει από το 1971 το περιοδικό Rivista Anarchica, το Volontà, τριμηνιαία επιθεώρηση (που πρωτοκυκλοφόρησε το 1946) και τέλος εκδίδει κατά καιρούς διάφορα βιβλία (από το 1975 η παρούσα διεύθυνση των εκδόσεων έχει δημοσιεύσει 22 βιβλία συμπεριλαμβανομένων και

κλασικών όπως ο Μπακούιν, ο Κροπότκιν και ο Μαλατέστα, αλλά και σύγχρονων θεωρητικών όπως οι Κόλιν Γουόρντ, Λουίς Μερσιέ Βεγκα κλπ).

2. Το CIRA εδρεύει στην Ελβετία και αποτελεί ένα από τα πιο σύγχρονα Κέντρα πληροφόρησης και ντοκουμέντων πάνω στη παγκόσμια αναρχική θεωρία και πράξη. Στα αρχεία του Κέντρου μπορεί να βρει κανείς εφημερίδες, περιοδικά, μπροσούρες κλπ. από το αναρχικό κίνημα του 19ου αιώνα έως και σήμερα. Το Κέντρο είναι ανοιχτό σε οποιοδήποτε άτομο ή ομάδα θέλει να δανειστεί κάποιο έντυπο, με κάποια μικρή συνδρομή - απαραίτητη οικονομική έκκληση για την επιβίωσή του. Το Κέντρο κάνει έκκληση σ'όσους έχουν κάποια εκδοτική δραστηριότητα να στέλνουν την δουλειά τους για να καταχωρείται και να είναι προσιτή σε οποιοδήποτε ενδιαφερόμενο, από οποιοδήποτε μέρος της γης. Το CIRA υπάρχει από το 1958, και μαζί με το Κέντρο Πινέλλι και το αμερικάνικο-καναδέζικο Ινστιτούτο "Αναρχος ήταν συνδιοργανωτής της Συνάντησης της Βενετίας.

3. Το Anarchos Institute εδρεύει στην Βοστώνη των ΗΠΑ και αποτελεί (τουλάχιστον σε θεωρητικό επίπεδο) ένα από τα σπουδαιότερα Κέντρα, παγκοσμίως, του αναρχικού κινήματος. Αρκεί να αναφέρουμε ότι ιδρυτές του και μέχρι σήμερα μέλη του είναι ο Νόαμ Τσόμσκι, ο Μάρριου Μπούκτιν, ο Δημήτρης Ρουσσόπουλος, ο Κόλιν Γουόρντ κ.α. Κύρια δραστηριότητα του Κέντρου είναι η έρευνα και η δημοσίευση στοιχείων για την σύγχρονη καπιταλιστική πραγματικότητα, ξεκινώντας από ζητήματα όπως ο πυρηνικός πόλεμος, η οικολογία, η αντιμilitarιστική πρακτική, και φτάνοντας σε θέματα εργασίας, κοινωνικών σχέσεων στις μητροπόλεις του καπιταλισμού, για την πάλη των ανθρώπων για καλύτερες συνθήκες ζωής στις μεγαλουπόλεις. Επίσης ασχολούνται με εκδόσεις βιβλίων που αναφέρονται στην ιστορία του αναρχικού κινήματος από τις αρχές του 19ου αιώνα έως σήμερα.

4. Αξίζει να αναφέρουμε σαν χαρακτηριστικό παράδειγμα την συζήτηση για τον Ευρωσοσιαλισμό όπου συμμετείχαμε. Δεν υπήρχε αγγλική μετάφραση όταν μίλησαν σύντροφοι και συντρόφισσες από την Γαλλία και την

Πορτογαλία στα γαλλικά, και αν δεν υπήρχε η Μαρί-Κριστίν του CIRA να μας βοηθήσει θα μέναμε εντελώς ενημέρωτοι, αφού γνωρίζαμε μόνο αγγλικά και γερμανικά. (Η εισήγησή μας έγινε στα αγγλικά και την μετάφρασε στα γαλλικά η Μαρί-Κριστίν)

5. Έτσι, λίγο πριν ανεβούμε στο "βήμα" για να μιλήσουμε για τον Ευρωσοσιαλισμό στην Ελλάδα, μας "ανάγκασαν" να περικόψουμε την εισήγηση γιατί δεν υπήρχε χρόνος. Έτσι και κάναμε, εις βάρος βέβαια της πληροφόρησης που θέλαμε να δώσουμε στους παρευρισκόμενους συντρόφους.

6. Για να καταλάβει κάποιος καλύτερα την γεωγραφία του χώρου, ας υποθέσει ότι η αρχιτεκτονική σχολή βρισκόταν στο κέντρο και αριστερά της τα κανάλια σε οδηγούσαν στο Κάμπο Σαν Πόλο, ενώ δεξιά της στην Σάντα Μαργκερίτα.

7. Πήραμε έναν πρώτο οδηγό με μιά σύντομη αναφορά στην ιστορία του αναρχικού κινήματος κάθε χώρας. Το CIRA σκέφτεται να εκδώσει ένα βιβλίο με όλο αυτό το υλικό, κι εμείς φυσικά αν έχουμε τις δυνατότητες στα ελληνικά (το πρόβλημα είναι το τεράστιο οικονομικό κόστος).

8. Για παράδειγμα, έγινε μιά συνάντηση εκδοτών από την Ευρώπη, την Αμερική και τον Καναδά στην Σάντα Μαργκερίτα -κάτω από ένα δέντρο-, όπου συζητήθηκαν θέματα γύρω από τα προβλήματα και τις προοπτικές των αντιεξουσιαστικών εκδόσεων στις διάφορες χώρες και ανταλλάχθηκαν πολυάριθμες διευθύνσεις.

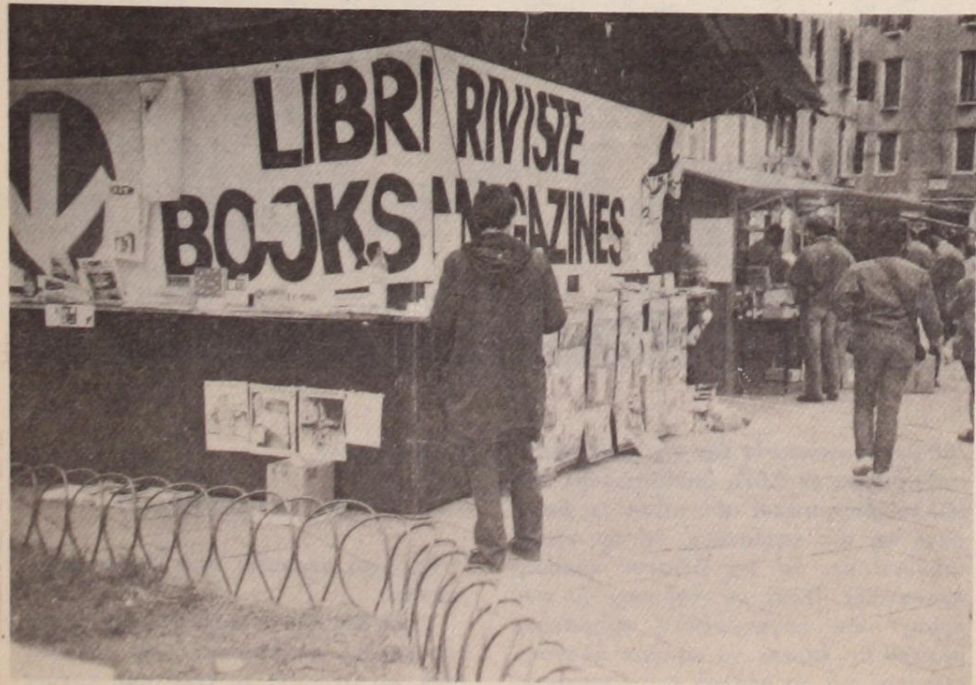
9. Σε συζητήσεις που είχαμε με έλληνες συντρόφους, ακούσαμε φοβερά πράγματα που δείχνουν την άγνοια που βασιλεύει και στην χώρα μας για την καπιταλιστική της πραγματικότητα. Κάποιος μάλιστα μας είπε ότι στην Ελλάδα το πρόβλημα του αναρχικού κινήματος ήταν οι προσωπικές διαμάχες (αγνωώντας τελείως ότι οι κοινωνικές συνθήκες δημιουργούν οποιοδήποτε κίνημα).

10. Θα πρέπει να πάψει να 'ναι ο Μπακούιν για τους αναρχικούς ότι είναι ο Μαρξ για τους μαρξιστές. Όλοι οι θεωρητικοί είναι σημαντικοί για την εξέλιξη της επαναστατικής σκέψης, αλλά αλλοίμονο αν μείνουμε προσκολλημένοι σε ανθρώπους που έζησαν σε συνθήκες διαφορετικές από τις σημερινές.

τελευταίο άναρχο αποχαιρετισμό.

Όταν και το τελευταίο συγκρότημα κατέβηκε από την σκηνή και τα μεγάφωνα άρχισαν να μεταδίδουν στην διαπασών αναρχικά ιταλικά τραγούδια του μεσοπολέμου, τότε ο τελευταίος αποχαιρετισμός φόρεσε τον μανδύα της εσωτερικής έκρηξης και της μέθης του χορού

Ο ΤΥΦΛΟΠΟΝΤΙΚΑΣ - ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΑΣ - συνεχίζει για τρίτη χρονιά τις υπάγειες διαδρομές του με μία και μοναδική επιθυμία: να βοηθήσει στην δημιουργία ενός αυτόνομου δικτύου πληροφόρησης, ε-πικοινωνίας και σχέσεων που... να ρυθμίζονται από τους άμεσα ενδιαφερόμε-στρατούς, αστυνομία.

Ο ΤΥΦΛΟΠΟΝΤΙΚΑΣ αναζητεί ελεύθερο αέρα να αναπνεύσει, ελεύθε-ρο από την ασφυκτική κρατική μεσολάβηση και από την αποικιοποίηση του από τον κόσμο της κλασικής τηλεόρασης. Πιστεύοντας ότι οι παρά-λογες και απορρέουν από την μοναδική δηλητηριώδη πηγή μας είναι παρά-χος πάνω μας, θα συνεχίσουμε να διεκδικούμε την απελευθέρωση του ραδιο-φώνου όπως και κάθε κοινωνικό χώρο από τις ανεξέλεγκτες κρατικές και θεσμικές δυνάμεις που πίσω από την πλάτη μας λυμάνονται την ζωή μας, πα-ρεμποδίζουν την ελεύθερη έκφρασή μας και καταστρέφουν την δημιουργική τη-ρά μας.

ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΤΟΝ ΛΟΓΟ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ - **ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΤΙΣ ΖΩΕΣ ΜΑΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ** 4.9.1984

ΚΙΝΗΣΗ ΓΕΝΙΚΩΣΤΕΡΗΣ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΗΣ ΤΟΥ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΥ

Ποιά είναι κατά τη γνώμη σας η ποιοτική εξέλιξη της ερασιτεχνικής ραδιοφωνίας στην Ελλάδα;

Μέχρι το 1976 οι ερασιτέχνες εξέπεμπαν κυρίως στα Μεσαία και πέρα από την συγκεκριμένη προσωπική ανάγκη τους για επικοινωνία, δεν διανοήθηκαν ποτέ να εξυπηρετήσουν άλλες ανάγκες τους απαγορευμένες και εκδιωγμένες από το κοινωνικό προσκήνιο (όπως πχ. την ανάγκη για μια συλλογικότητα πιο ουσιαστική και γιαυτό πιο ριζοσπαστική).

Μέσα στα πλαίσια της αφηρημένης ανάγκης τους για επικοινωνία, που τόσο ευνοούχουν οι κυρίαρχες κοινωνικές δομές κι οι επικρατούσες αντιλήψεις (πουριτανισμός της οικογένειας και κλείσιμο της κοπέλας μέχρι πρό-σφατα στο σπίτι και γενικά κλείσιμα των αν-θρώπων σε ατομικιστικές, ιδιωτικοποιημένες και ανούσιες μορφές ζωής), οι ερασιτέχνες των Μεσαίων κρατάνε συντροφιά σε φαντά-ρους, ταξιδιζήδες που δουλεύουν την νύχτα, νοσοκομεία και γενικά σε άτομα "εγκλειστα" σε κοινωνικούς χώρους με ιδιαίτερο θεσμικό καταναγκασμό και ειδικές συνθήκες εξασθί-σης.

Απ'την άλλη ο "μεσατζής" στερείται παν-τελώς συνείδησης της πράξης του και της κοι-νωνικής απήχησης που είχε ή, καλύτερα, που θα μπορούσε να είχε.

Ο ερασιτέχνης των FM εμφανίζεται το 1978 κοινωνικά περισσότερο εξοικωμένος και αποξενωμένος (ας μην ξεχνάμε ότι η εξουσια-στική καπιταλιστική κοινωνία στην πορεία της "Εξειζάνει" τα άτομα και τα συνθλίβει στην κρατομηχανή της "πρόδου"), αλλά τεχνικά αρτιότερος και με μουσική περισσότερο "εκ-λεκτική".

Τόσο όμως ο ερασιτέχνης των FM όσο και των Μεσαίων, περιορίζεται σε μια ασαφή επι-κοινωνία με το ακροατήριό του, χωρίς αυτή η αυθόρμητη επικοινωνία, που εντοπίζεται σε μουσικές προτιμήσεις και ίσως μία ανταλλαγή τηλεφώνου, να πάρει σοβαρές διαστάσεις και να συγκροτήσει ένα άλλο τρόπο επικοινωνίας έξω από τα παραδεδεγμένα πλαίσια στο βαθμό που εμείς την "ποιοτική εξέλιξη" την συναρτά-με από το κατά πόσο ο ερασιτέχνης κάνει συ-νειδητή και απελευθερωτική χρήση του πο-μπιού του, δηλαδή τον χρησιμοποιεί για να βγα-λει προς το έξω την καταπιεσμένη φαντασία του, την φωνωμένη φωνή του, τα ερωτήματά του σαν "άνωνυμου πολίτη", τις επιθυμίες του και το ανικανοποίητό του, δεν διαπιστώνουμε "ποιοτική εξέλιξη" στον χώρο των καθαρών ερασιτεχνών.

Αντίθετα, αυτή η "ποιοτική εξέλιξη" μας έρχεται από αλλού, απ'τη συνεργασία ορισμέ-νων ερασιτεχνών που δεν τους αφήνουν τα κοινωνικά γεγονότα αδιάφορους, και κάποιων ατόμων που εμφανίζονται από το όραμα μιας άλλης κοινωνίας. Έτσι μια σημαντική ποιοτι-κή διαφοροποίηση, διαπιστώσαμε σε ραδιο-σταθμούς, που λειτουργώντας πάντα σε πλαί-σια ερασιτεχνικά, "έβγαλαν στον αέρα" μια έν-τονη κοινωνική διαμετρική ή κοινωνικές μαρ-τυρίες που επειδή συγκρούονταν με την λογι-κή αυτής της κοινωνίας, δεν είχαν θέση στα ε-πίσημα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Σαν ραδιο-σταθμούς που ύψωσαν την δική τους κριτική φωνή αναφέρουμε το Ράδιο Δρόμο, τον σταθμό του Αντι-φασιστά, τον σταθμό του φεστιβάλ της Αυγής, τον σταθμό των οικολό-γων της Θεσσαλονίκης, τον Τυφλοπόντικα και την Ελεύθερη Ραδιοφωνία.

Ορισμένοι απ'αυτούς τους ραδιοσταθμούς (ο Τυφλοπόντικας και η Ελεύθερη Ραδιοφω-νία) έκαναν το ακόλουθο ριζοσπαστικό βήμα: Διαδήλωσαν την επιθυμία τους για μια ενεργη-τική συμμετοχή του ακροατήριου στην διαμόρ-φωση των προγραμμάτων. Κι εδώ για μας βρί-σκεται η ποιοτική διαφορά από τα μέσα ενημέρωσης που ελέγχονται από το κράτος ή από επιχειρήσεις: Λειτουργούν σαν μια βιομη-χανία παραγωγής και επεξεργασίας του εμπο-ρεύματος "πληροφόρηση". Πράγμα που σημεί-νει, ότι η παραγωγή αυτού του εμπορεύματος γίνεται πίσω και πάνω στις πλάτες του κόσ-μου, ενώ κάθε παρέμβαση στην διαδικασία παραγωγής είναι αυστηρά απαγορευμένη και ουσιαστικά αδύνατη.

Τέλος, μια άλλη σημαντική κατηγορία ελεύθερων παράνομων ραδιοσταθμών, είναι ο σταθμός του Πολυτεχνείου και ο σταθμός της Κατάληψης της Πάτρας. Οι δύο αυτοί σταθμοί λειτουργούσαν για να κάνουν πλατιά γνωστή την εξέγερση του Νοέμβρη ο πρώτος και την κατάληψη του πανεπιστημίου της Πάτρας ο δεύτερος.

Πώς εντάσσεται η δική σας προσπάθεια στην γενικότερη κίνηση στο ραδιό-φωνο και τι ανταπόκριση βρήκε;

Καταρχάς ως προσδιορίσουμε αυτή την κί-νηση μέσα στις τάξεις των ερασιτεχνών. Ας δούμε πώς λειτουργεί αυτό το κύκλωμα ή για την ακρίβεια πώς λειτουργούσε μέχρι πρόσφα-τα. Ποιές είναι οι σχέσεις και οι δομές που χα-ρακτηρίζουν αυτή την παράνομη μικρή κοινο-νία; Διαφέρουν από τις υπόλοιπες κοινωνικές σχέσεις;

Εκ πρώτης όψεως η απάντηση είναι όχι. Μέχρι πρόσφατα ο ερασιτέχνης που πρωτ-ομπαινε στην μπάντα είχε να αντιμετωπίσει την εξουσία των αρχαιότερων, που διακατέχονταν από την νοστορπία του ιδιοκτήτη της μπάντας. Αυτή η φεουδαρχική του σχέση προς την μπάντα, εκφραζόταν μέσα από τις ακόλουθες εθιμοτυπικές διαδικασίες: "Φακέλωναν" τον πρωτάρη, κατόπιν του έδιναν το χαρακτηρι-στικό και καμιά φορά την συχνότητα εκπο-μπής, και με το κύρος του "γνησιότερου" τον ενσωμάτωναν στη δικιά τους αντίληψη κα-θωσπρεπιμοίου της μπάντας. Τέλος, κατέδιδαν καμιά φορά αυτούς που δεν συμβιβάζονταν, τους αντάρτες της μπάντας, ή έπειτα από πιέ-σεις της Ασφάλειας φρόντιζαν να εκδιώξουν από την μπάντα όσους δημιουργούσαν προ-βλήματα (πχ. με δικό τους "ραδιογωνιόμετρο" εντόπιζαν τον ατίθασο ή παρεόσατο).

Συνεπώς μέχρι πρόσφατα, στο κύκλωμα των ερασιτεχνών συναντάμε τις ίδιες ιεραρχι-κές και ανταγωνιστικές σχέσεις που διακρί-νουν το σύνολο αυτής της κοινωνίας. Άρα εμείς, δεν βλέπουμε καμιά κίνηση, αλλά τα μέσα στασιμότητα, ένα κατεστημένο, ένα χώρο που λειτουργεί με τους δικούς του ανελεύθερους και βρώμικους πολλές φορές κανόνες: Δηλα-δή κάποιος που αντιμετωπίζουμε την μπάντα σαν φέουδό τους και λίγο-πολύ παίζουν τον ρόλο του αυτόκλητου χωροφύλακα. Κι απ'την άλλη βλέπουμε και την γνωστή τακτική του Δούρειου Ίππου του κράτους σύμφωνα με την οποία ελέγχει έμμεσα και από τα μέσα την μπάντα, χρησιμοποιώντας επιτήδεια τους άτυπους και "αυτόκλητους" ιδιοκτήτες της.

Τώρα η "νεωτεριστική" κίνηση που 'χει παρατηρηθεί εδώ και ένα χρόνο, είναι η κατάρ-ρευση της μέχρι τώρα κυρίαρχης δομής. Και αυτό γιατί η κρατική καταστολή δεν κάνει πιά διακρίσεις. Στρέφεται ενάντια σε παλιούς και

νέους και δεν δείχνει εκείνη την ανοχή που έ-δειχνε παλιά.

Μπροστά σ'αυτή την έκδηλη και μεθοδε-υμένη καταστολή που σε ορισμένες περιπτώσεις έχει πάρει την μορφή της αφομοίωσης (απορ-ρόφηση ερασιτεχνών στο κρατικό ραδιόφωνο πχ. 267, 98), θα περίμενε κανείς μια πιο μαχη-τική στάση απ'την μεριά των ερασιτεχνών και μια συνειδητοποίηση του ρόλου που παίζει ο κρατικός οδοστρωτήρας και τα οργανωμένα οικονομικοπολιτικά συμφέροντα που διασφα-λίζει.

Όμως στην πραγματικότητα ελάχιστα πράγματα έγιναν: Μια λευκή απεργία τον Φλε-βάρη του '82 και ορισμένες προσπάθειες για μια συσπείρωση ενάντια στην κρατική κατα-στολή. Άρα ο σπόρος της αλληλεγγύης δεν έχει σπαρθεί ούτε φυτρώσει στις τάξεις των ε-ρασιτεχνών και αντίθετα οι σχέσεις είναι αντα-γωνιστικές, καχύποπτες και αδιάφορες. Γνω-ρίζουμε πολύ καλά ότι οι ερασιτέχνες των FM όσον αφορά την καθημερινότητά τους, το ανικανοποίητό τους, τις επιθυμίες τους και τις αγωνίες τους έχουν πολλά κοινά σημεία μετα-ξύ τους: Είναι λίγο πολύ οι προλετάριοι, οι α-πόγονοι των μεσατζήδων "αφιερωσάκηδων", αυτοί που δεν έχουν κανένα έλεγχο πάνω στην καθημερινή τους ζωή. Οι ψευδαισθήσεις, οι α-πατηλές πολιτικές ψευτοαντιθέσεις και κυρίως η ατομικτική αντίληψη για την ζωή, δηλαδή οι συνθήκες που μας απομονώνουν και μας απο-δυναμώνουν σαν αυτεξούσια κοινωνικά άτομα, δικαιώνονται πανηγυρικά από την συμπεριφο-ρά και την "αδράνεια" του ερασιτέχνη.

Κι αν όλα αυτά που προαναφέραμε δεν βγουν από την μέση ο ερασιτέχνης δεν πρόκει-ται να μιλήσει την δική του αυτοκαθοριζόμε-νη φωνή ενωμένος με τους υπόλοιπους ερασι-τέχνες.

Άρα για μας δεν νοείται μια κίνηση μέσα στους ερασιτέχνες, που αποβλέπει στο σπάσι-μο του κυρίαρχου κλίματος στα FM, αποκο-μένη από μια κίνηση συνολικής αμφισβήτησης των αξιών και των συμπεριφορών αυτής της κοινωνίας. Κι αυτή την κίνηση που "σπάει" το κυρίαρχο καθεστώς της μπάντας των FM την εννοούμε με λίγα λόγια ως εξής: Ο ερασιτέ-χνης σταματάει να βάζει μόνο μουσική και να συζητάει για "παγερά" τεχνικά ζητήματα, και μέσα από τον πομπό του αρχίζει να συζητάει με το ακροατήριό του για όλα τα καθημερινά προβλήματα που τον καίνε, δηλαδή αρθρώνει τον δικό του λόγο πάνω στις σχέσεις, στην ερ-γασία, στον έρωτα, στο ρόλο του κράτους, στο ρόλο του στρατού κλπ. Μ'άλλα λόγια παύει να θεωρεί αυτόνομο και "φυσικό" τον τρόπο λει-τουργίας αυτής της κοινωνίας και προτάσσει ένα άλλο κριτικό σκεπτικό και μια αντίστοιχη υπεύθυνη καθημερινή πρακτική. Και το κάνει αυτό κάτω από την πίεση του ανικανοποίητου και την συνειδητοποίηση των παράλογων θυ-σιών που του επιβάλλει η ταξική κοινωνία. Αυ-τή είναι για μας η ιδανική κίνηση. Κι αυτό εί-ναι που εμείς σαν Τυφλοπόντικας (ή η Ελεύθε-ρη Ραδιοφωνία) κάνουμε εδώ και τώρα, έστω και πρόωρα.

Τώρα μια πιο ρεαλιστική κίνηση, που θα ταραξεί τα λιμνασμένα νερά των ερασιτεχνών, είναι η συσπείρωσή τους για την ενιαία αντιμε-τώπιση της κρατικής καταστολής. Δηλαδή μαζεύονται οι ερασιτέχνες και χωρίς έλεγχο του ενός σταθμού στα εσωτερικά του άλλου, θεσμίζουν ένα είδος αλληλεγγύης και ενεργη-τικής συμπαράστασης στους ραδιοσταθμούς που διώκονται ή, παράλληλα, ανταλλάσσουν πληροφορίες και μεθόδους για την δραστηκ,

κι ίσως από κοινού αντιμετώπιση των ραδιο-γωνιόμετρων.

Ο Τυφλοπόντικας είναι ανοιχτός σε τέ-τοιου είδους συνεργασίες με κάθε ερασιτέχνη (θα μπορούσε να 'ρχόταν σε επαφή μαζί με ακόμα και μέσω του έντυπου αυτού). Εδώ, βέβαια, υπάρχει ένα πρόβλημα: Σε μια τέτοια συσπείρωση δεν βλέπουμε να έχουν θέση οι σταθμοί που είναι κατελωμένοι από κόμματα ή εκπροσωπούν οργανωμένα πολιτικά και εμ-πορικά συμφέροντα. Συνεπώς το ζήτημα είναι να βρεθεί μια πλατφόρμα ενοποίησης που θα αποκλείει τραγελαφικές καταστάσεις (πως την συμπαράστασή μας σε φασιστικούς ή νεο-δημοκρατικούς σταθμούς, διαφημισάκηδες ή ακόμα την συμμετοχή σε ένα τέτοιο σχήμα εκπροσώπων του υφυπουργείου Νέας Γενιάς.

Όσον αφορά την απήχηση που είχε ο Τυφ-λοπόντικας στους ερασιτέχνες πολλά ομολο-γουμένως, τηλεφωνήματα συμπαράστασης μας ήρθαν από ερασιτέχνες (που είχαν μάλλον διωχθεί), αλλά είχαμε και αρκετά απειλητικά με το κύριο επιχείρημα ότι "στην συχνότητα δεν λέγονται τέτοια πράγματα". Εξάλλου στις τάξεις των ερασιτεχνών όπως και γενικά στην Ελλάδα, συναντάμε την παρεξήγηση, κάθε έν-τονος κοινωνικός προβληματισμός να ταυτί-ζεται με πολιτική συζήτηση και σαν τέτοιος να κινεί τις υποψίες και να προκαλεί την δυσσ-ρέσκεια.

Σκέφτομαι πάνω στην ζωή μου και ανα-πτύσσω ελεύθερα μαζί με τους συντρόφους μου μια κοινωνική πρακτική, που δεν ελέγχε-ται από το κράτος και δεν διαμεσολαβείται από το Κεφάλαιο, δεν σημαίνει ότι κάνω πολι-τική αλλά αρνούμαι, καταστρέφω την πολιτι-κή.

Πώς βλέπετε την νομιμοποίηση των ραδιοσταθμών στην Ελλάδα και πως αντι-κρούετε την κρατική προπαγάνδα περί παρεμβολών;

Ας απαντήσουμε πρώτα στο δεύτερο σκέ-λος της ερώτησης. Οι παρεμβολές, το κρατικό κύκνειο άσμα της καταστολής των ραδιοπειρα-τών, έχουν σαν αρχή ορισμένα δημοσιεύματα ευφάνταστων πληρωμένων κονδυλοφόρων του αστικού Τύπου. Το παραμύθι ξεκίνησε όταν κάποιος ανίδεος δημοσιογράφος προσπα-θώντας να γεμίσει το μερίδιο του σκουπίδο-που που του αναλογούσε στην εφημερίδα του, είχε την φαινή ιδέα να ασχοληθεί με το περι-βόητο αεροπλάνο που κάθε τόσο δεν μπορού-σε να προσγειωθεί λόγω των παρεμβολών στις συχνότητες του αεροδρομίου.

Έτσι, από τότε, κάθε μαθητευόμενος δημο-σιογράφος αν δεν ασχολείτο με άλλα ανούσια θέματα και προσπαθούσε να πρωτοτυπήσει με μερικές γενικότητες πάνω στους ερασιτέχνες, πάντα έξω από κάθε πραγματικότητα, και με τελικό συμπέρασμα ότι οι ερασιτέχνες διώκον-ται γιατί παρεμβάλλουν τα αεροπλάνα, τις στρατιωτικές υπηρεσίες, τα τηλέφωνα... και ί-σως και τα τυπογραφεία της εφημερίδας του.

Ενάντια σ'όλα αυτά τα ψέμματα ιδιαίτερα αποκαλυπτική είναι η συνέντευξη παλιότερου τεύχους του "Ήχου" που δίνει ελεγκτής της εναέριας κυκλοφορίας του ελληνικού αερο-δρόμιου. Ούτε λίγο ούτε πολύ, ο άνθρωπος εκεί αποδεικνύει ότι κάθε άλλο παρά ερασιτέ-χνες είναι αυτοί που παρεμβάλλουν. Οι παρεμ-βολές προέρχονταν από δημόσιες και στρατι-ωτικές υπηρεσίες και από την αδυναμία των ίδι-ων των μηχανημάτων του αεροδρόμιου να επι-λέξουν ανάμεσα σε πολλές συχνότητες επικοι-

Στα μέ... αν κάποιες απ' αυτές παρεμβάλλον-
τελε... Οι κάτοικοι των βόρειων περιοχών της Α-
Ρω... ήνας γνωρίζουν από πρώτο χέρι τι σημαίνει
παρεμβολή από δημόσια υπηρεσία όταν για
κάμποσα χρόνια μαζί με το κανάλι 11 στην τη-
λεόραση ακουγόταν και ο σταθμός του νοσο-
κομείου ΚΑΤ.

Οι παρεμβολές στην τηλεόραση είναι οι μό-
νες που μπορούν να σταθούν σαν κατηγορία
στους ερασιτέχνες, γιατί είναι και η ίδια η φύ-
ση της συχνότητας των FM τέτοια που τις προ-
καλεί όπως θα πούμε παρακάτω. Όμως μετά
τις παλαιότερες του υπουργείου συγκοινωνιών
και των δύο EPT να αναφέρουν οι τηλεθεατές
κάθε παρεμβολή στο αστυνομικό τμήμα της
περιοχής τους, ποιος ερασιτέχνης παραβλέπει
τον επικείμενο κίνδυνο σύλληψής του και α-
φήνει το μηχανήμα του "βρώμικο" σε αρμονι-
κές; Αν δεν κατορθώσει με ειδικά φίλτρα να
κόψει όλες τις παρεμβολές "ανοίγει" μετά τις
12 τη νύχτα ή πριν το πρόγραμμα της τηλεό-
ρασης. Ας δούμε, όμως, πιο συγκεκριμένα και
λίγο τεχνικά το πρόβλημα των παρεμβολών.

Μια παρεμβολή είναι κύρια φαινόμενο
απρόσδεκτων κατασκευών και έλλειψης συντο-
νισμού του μηχανήματος. Την παρεμβολή την
προκαλεί μια παρασιτική εκπομπή του σταθ-
μού που λέγεται αρμονική. Αυτές οι αρμονικές
δεν εκπέμπουν σε όλες τις συχνότητες αλλά σε
καθορισμένες που είναι πολλαπλάσιες της βα-
σικής συχνότητας του σταθμού. Πχ. για τον
Τυφλοπόντικα που η συχνότητα λειτουργίας
είναι οι 99 MHz η πρώτη αρμονική είναι 198
MHz η δεύτερη 297 MHz και η τρίτη 396
MHz. Οι συχνότητες της τηλεόρασης είναι κα-
νάλι 5 = 176 MHz περίπου και κανάλι 11 = 216
MHz περίπου. Το αεροδρόμιο χρησιμοποιεί
από 109 -140 MHz. Συνεπώς στην περίπτωση
μας, καμιά αρμονική του Τυφλοπόντικα, δεν
παρενοχλεί οποιαδήποτε κρατική δραστηριό-
τητα (τουλάχιστον από την άποψη της αθέλη-
της παρεμβολής). Κι αυτό άσχετα με το γεγο-
νός ότι είναι φιλοδοξία του περιεχομένου των
εκπομπών μας, να "παρενοχλούν" τις δραστη-
ριότητες της βλαβερής κρατικής μηχανής και
να ενθαρρύνουν τους ακροατές τους να υπο-
καταστήσουν την κρατική πρωτοβουλία με
την δική τους αυτοκαθοριζόμενη πρωτοβου-
λία.

Όσον αφορά την νομοποίηση των σταθ-
μών πιστεύουμε ότι η ελευθερία, το δικαίωμα
να υπάρχει χωρίς όρους, δεν χαρίζεται, κατα-
κτιείται. Ενώ όποτε δωρίζονται, χάνουν το ου-
σιαστικό τους νόημα, την εμβέλειά τους και
διαστρέφονται. Ας πάρουμε ένα ζωντανό ιστο-
ρικό παράδειγμα: Την Ιταλία, που για μας απο-
τελεί την επιθυμητή περίπτωση, γιατί εκεί οι
ελεύθεροι ραδιοσταθμοί βγαίνουν μέσα από το
κοινωνικό κίνημα του '75-'78 για να το εκφρά-
σουν και να το ενισχύσουν. Αυτοί οι σταθμοί
ξεφύτρωσαν σαν μανιτάρια όταν ήδη στους
δρόμους υπήρχε ένα κίνημα που διεκδικούσε
ουσιαστικές ελευθερίες και ήταν σε θέση να
τις περιφρουρήσει. Κατά συνέπεια, οι ελεύθε-
ροι ραδιοσταθμοί στηρίχτηκαν σ' αυτό το κίνη-
μα για να επιβάλλουν την παρουσία τους.

Επρόκειτο για μια επαναστατική αυθαιρε-
σία που μόνο σε δεύτερη φάση επικαλέστηκε
το φιλελεύθερο πνεύμα του αστικού συντάγ-
ματος περί ελευθερίας του λόγου. Αυτοί οι
σταθμοί μέσα απ' ένα πραγματικά "ανοικτό"
και ζωντανό διάλογο με το ακροατήριό τους
κάλυψαν και ξεκαθάρισαν κοινωνικά ζητή-
ματα που κάτω από κανονικές συνθήκες βρί-
σκονται στην αποκλειστική δικαιοδοσία των πο-
λιτικών, των ειδικών και γενικά της τάξης των
διευθυνόντων. Επίσης έπαιξαν καταλυτικό ρό-
λο στην συσπείρωση των ατόμων που βρίσκον-
ταν μέσα στο κοινωνικό κίνημα και ερωτοτρο-
πούσαν μαζί του.

Αντίθετα στη Γαλλία, παρά τον κλεφτοπό-
λεμο των Τροτσκιστών με το Κράτος (κατόρ-
θωσαν βάζοντας σε λειτουργία δεκάδες πομ-
πού που εξέπεμπαν διαδοχικά ο ένας μετά
τον άλλο να κάνουν πολύωρες εκπομπές μέ-
νοντας ανεκτότοι), η "απελευθέρωση" της
μπάντας των FM δεν κατακτήθηκε, αλλά πα-
ραχωρήθηκε από το Κράτος, από την "σοσια-
λιστική" κυβέρνηση.

Και τα μειονεκτήματα ήταν πολλά και
κραυγαλέα. Το Κράτος, σαν αυτόκλητος δια-
χειριστής της συχνότητας, όρισε μάξιμουμ
αριθμό σταθμών, άλλοτε κλείνοντάς τους,
κι άλλοτε συγχωνεύοντάς τους. Χαρακτηρι-
στική είναι η περίπτωση του *Radio Liberaire*,
του ραδιοσταθμού των αναρχικών: αφού
τους ανάγκασε να μετακινήθούν, αλλάζοντας
συχνότητα κάμποσες φορές (τεχνικά μεγάλος
και πολυέξοδος μπλάς), τον έκλεισε βίαια
δύο φορές έως ότου έβαλε σαν όρο την συγ-
χώνευσή του με τρεις άλλους σταθμούς. Πα-
ράλληλα οι σταθμοί με εμπορική κίνητρα
(σταθμοί-επιχειρήσεις κερδοσκοπικές δηλα-
δή) είχαν δύο ή και τρεις συχνότητες εκπομ-
πής στην μπάντα των FM. Η κατάληξη σήμε-
ρα είναι: Το *Radio Liberaire* συνεχίζει να εκ-
πέμπει παράνομα. Παράλληλα, με νομοσχέδιο,
οι ψευτοσοσιαλιστές του Μιττεράν θεωρούν
κριτήριο το βαθμό εμπορικότητας και τη με-
γιστοποίηση των κερδών ενός σταθμού (δια-
φήμιση) για να του χορηγήσουν άδεια λει-

στο κύκλωμα των ερασιτεχνών συναντάμε τις ίδιες ιεραρχικές σχέσεις που διακρίνουν το σύνολο της κοινωνίας ...

τουργίας.

Βλέποντας τι έγινε στη "σοσιαλιστική"
Γαλλία μπορούμε να κάνουμε ορισμένες ει-
κασίες για την "σοσιαλιστική" Ελλάδα.

Σε περίπτωση "νομοποίησης" της ελεύ-
θερης ραδιοφωνίας, εμείς προβλέπουμε ότι
η μπάντα των FM θα γεμίσει από ραδιοσταθ-
μούς ελεγχόμενους έμμεσα ή άμεσα από επι-
χειρήσεις και μεγάλους εκδοτικούς οίκους,
από κόμματα, συνδικάτα, φοιτητικούς συλλό-
γους, δήμους, κοινότητες και φορείς παγι-
δευμένους στο γνωστό κομματικό και πολιτι-
κό μονόλογο.

Είναι σαφές ότι τέτοιοι οργανισμοί (πολι-
τικοί και εμπορικοί) έχουν τα οικονομικά και
συνεπώς τα τεχνικά μέσα να στήσουν "πομ-
πούς" πανίσχυρους, ταπώνοντας τους άλλους
ραδιοσταθμούς που θ' αποτελούν αυθόρμητες
ευκρινείς προσπάθειες αυτοέκφρασης έξω ή
ενάντια στα επίσημα θεσμικά κανάλια.

Ακόμα κι αν σε περίπτωση "νομοποίη-
σης" καθοριστεί μάξιμουμ ισχύος, τι εμποδίζει
το τότε κόμμα ή το συγκρότημα Λαμπράκη
να αξιοποιήσει με αναμεταδότες (κι άλλες πα-
νάκριβες) εγκαταστάσεις αυτή τη μικρή "αθώ-
α" ισχύ;

Ας μην ξεχνάμε, ότι "νομοποίηση" σημαί-
νει εκχώρηση άδειας απ' το Κράτος, και γύρω
από αυτή την εκχώρηση πάντα θα παίζεται ένα
βρώμικο πολιτικό παιχνίδι, στο οποίο εμείς αρ-
νούμαστε να πάρουμε μέρος. Στο κάτω-κάτω
της γραφής, η ελευθερία δεν παζαρεύεται. Εί-
ναι ηττοπαθής και ιστορικά χρεωκοπημένη η
νοοτροπία που λέει: καθόμαστε στο τραπέζι
των διαπραγματεύσεων και διακονούμε με τη
λογική των ποσοστών το δικαίωμά μας να
υπάρχουμε ελεύθερα.

Η μπάντα των FM να "μοιραστεί", αλλά να
την "μοιράσουν" μεταξύ τους οι άμεσα ενδια-
φερόμενοι, οι ερασιτέχνες, κι όχι το Κράτος,
αυτή η θεσμική δύναμη που πάνω απ' τα κεφάλια
μας μας καθορίζει πως θα ζούμε.

Πώς βλέπετε την πρόσφατη λειτουρ- γία πολιτικών ραδιοσταθμών ελεγχόμε- νων από τα κόμματα (ΚΚΕες, ΑΣΚΕ, Παναγούλης - ΕΣΠΕ, Νέα Δημοκρατία);

Αυτοί οι ραδιοσταθμοί λειτούργησαν πριν
από τις Ευρωεκλογές και ήταν καθαρά ένα
προεκλογικό τέχνασμα των κομμάτων που
δεν έπεισε παρά μόνο τους δημοσιογράφους
που, πιστοί στο δουλικό τους ρόλο, έσπευσαν
για μια ακόμη φορά να χύσουν άσκοπα το με-
λόνι τους.

Κανείς δεν πείστηκε ότι τα κόμματα είναι υπέρ
της ελεύθερης ραδιοφωνίας. Άλλωστε οι ρα-
διοσταθμοί αυτοί δεν λειτούργησαν για να υ-
ποστηρίξουν την υπόθεση της ελεύθερης ρα-
διοφωνίας αλλά για να διαμαρτηρηθούν στην
κυβέρνηση για την ολιγόωρη τηλεοπτική κά-
λυψη των προεκλογικών τους εκδηλώσεων.
Το ζητούμενο για τα κόμματα δεν ήταν το ρα-
διόφωνο αλλά η τηλεόραση: Περισσότερη ώρα
για την κρατική τους προπαγάνδα από την τη-
λεόραση. Απόδειξη γι αυτό είναι το γεγονός
ότι μετά τις εκλογές όλοι οι κομματικοί ραδιο-
σταθμοί άφησαν. Έτσι ο προβληματισμός

των κομμάτων, για το ραδιόφωνο αρχίζει με
αφορμή την ...τηλεόραση και τελειώνει όταν
τελειώσουν οι εκλογές...

Αξίζει όμως να πούμε δυο λόγια για το
σταθμό του ΚΚΕες. Αυτός ξεκίνησε πιο φιλό-
δοξα από τους υπόλοιπους, έχοντας δημοσιεύ-
σει το πρόγραμμά του στον ημερήσιο τύπο,
διαθέτοντας σημαντική ισχύ εκπομπής και εμ-
βέλεια ικανή να καλύψει ένα μεγάλο κομμάτι
της Αθήνας. Το όδοξο τέλος του ήρθε μετά
από μιάμιση ώρα εκπομπής, όταν ένας πρόσ-
εισαγγελέας συνιστά στους νεολαίους που
βρίσκονταν στα γραφεία του ΚΚΕες, όπου γι-
νόταν και η εκπομπή, να διακόψουν τη λειτουρ-
γία του. Αν πράγματι το ΚΚΕες ενδιαφερό-
ταν για την ελεύθερη ραδιοφωνία - όπως του-
λάχιστον δηλώνει στα "φιλελεύθερα" Φεστι-
βάλ του - θα μπορούσε πολύ εύκολα να περι-
φρουρήσει το σταθμό και να δημιουργήσει ένα
τετελεσμένο γεγονός που θα διευκόλυε την
υπόθεση της ελεύθερης ραδιοφωνίας.

Αν θέλουμε ένα συμπέρασμα είναι ότι, οι
κομματική ραδιοφωνία δεν είναι ελεύθερη
ραδιοφωνία, αλλά η φωνή του αφεντικού της:
του Κράτους. Η ελεύθερη ραδιοφωνία θα βα-
δίσει ανεξάρτητα από τα κόμματα και ενάντια
τους.

Ποιές τεχνικές δυσκολίες συναντήσα- τε στην λειτουργία του σταθμού σας;

Από την αρχή, 'Ανοιξη του '81, ήταν πολ-
λές οι τεχνικές δυσκολίες κι αυτό ίσως γιατί
βιαστήκαμε να ξεμπερδέψουμε με το τεχνικό
μέρος και να προχωρήσουμε σ' αυτό που είναι
για μας η ουσία της προσπάθειάς μας: Η δια-
μόρφωση εκπομπών που ευαισθητοποιούν το
ακροατήριο. Δηλαδή δεν θέλουμε να έχουμε
την κλασική σχέση του ερασιτέχνη με τον
πομπό, σύμφωνα με την οποία αυτός ο τελε-
ταίος "παλεύει" διαρκώς το μηχανήμα του. Τε-
λικά καταλήξαμε να τρώμε αναλογικά πολύ
χρόνο στο τεχνικό μέρος το οποίο δεν είναι
διόλου ευκαταφρόνητο.

Μέχρι στιγμής έχουμε αλλάξει πολλά μη-
χανήματα και με όλα σχεδόν είχαμε προβλή-
ματα που μας ανάγκασαν να γίνουμε σχεδόν
επαγγελματίες τεχνικοί. Βέβαια σ' αυτή την
τεχνική οδύσεια σημαντικό ρόλο έπαιξε η επι-
θυμία μας να βγάλουμε ένα σωστό και ισχυρό
μηχανήμα. Ο σταθμός δεν είναι το απλό, ούτε
η χειρόγραφη προκήρυξη, είναι ένα αρκετά
σύνθετο μέσο και γιαυτό ίσως και πιο ζωντα-
νό.

Η τεχνική χειραγώγησή του δεν είναι απλή
αλλά ούτε αδύνατη ή ιδιαίτερα καθοριστική.
Το σύνθημα ή η χειρόγραφη προκήρυξη γρά-
φεται και δεν επιδέχεται καμιά συζήτηση ή
σχόλιο, αντίθετα η ζωντανή εκπομπή "γράφει-
ται" και διαμορφώνεται εκείνη τη στιγμή, είναι
ανοιχτή σε καταλυτικές παρεμβάσεις, συμπλη-
ρώνεται και εμπλουτίζεται συνεχώς, δεν είναι
έτοιμο-τελεσμένο προϊόν που κάποιος παίρνει
στα χέρια του και ή το κρατεί ή το πετάει.
Πάνω απ' όλα μια ζωντανή εκπομπή με το τη-
λέφωνο να χτυπάει διαρκώς έχει μέσα της το
απρόσμενο. Η τεχνική πολυπλοκότητα του ρα-
διοφώνου σαν μέσο είναι γεγονός. Πολύπλοκο
όμως δεν σημαίνει και απρόσιτο.

Μπορείτε να μας μιλήσετε πιο συγκε-
κριμένα για το περιεχόμενο των εκπομ-
πών σας και τις συνθήκες κάτω από τις
οποίες εκπέμπατε;

Οι πρώτες εκπομπές έγιναν το Φλεβάρη
του '82. Ήταν εκπομπές χωρίς προετοιμασία
με έντονο το αυθόρμητο στοιχείο, με τεχνικές
προδιαγραφές (ισχύς, λειτουργικότητα) αρκε-
τά καλές. Το τηλέφωνο δινόταν ελεύθερα
και είχαμε την ευκαιρία να μιλήσουμε αρκετά
με τους "ακροατές" του Τυφλοπόντικα, δίνον-
τάς τους το μικρόφωνο, μια και κείνες οι εκ-
πομπές δεν διαρκούσαν λιγότερο από τρεις ώ-
ρες. Τον επόμενο χρόνο αυξήθηκε η ραδιογω-
νιομετρική καταστολή, που μαζί με την επιθυ-
μία μας να ακουγόμαστε καλύτερα, συνέτεινε
στο να εγκαταστήσουμε τα μηχανήματα σε ψη-
λό σημείο έξω από την Αθήνα και να δίνουμε
λιγότερο το τηλέφωνο για να μας καλούν.

Φέτος, το 1984, οι εκπομπές άρχισαν γύρω
στο Φλεβάρη και με τη Δαμόκλεια σπάθη των
ραδιογωνιόμετρων, που ήταν πιά καθημερινά
στο δρόμο. Αυτό μας ανάγκασε να περιορίσου-
με τον όγκο των μηχανημάτων σε βάρους της α-
πόδοσής τους, να αυξήσουμε την περιφρούρη-
ση και να αλλάζουμε τοποθεσία του πομπό,
μετά από κάθε εκπομπή. Ταυτόχρονα σκαφι-
ζόμασαν διάφορα κόλπα, για να ξεγελάσουμε
το ραδιογωνιόμετρο και το τμήμα της Ασφα-
λείας που παρακολουθεί με ειδικά εκπαιδε-
μένους άντρες τη συχνότητα. Αυτό το κυνη-
γητό μας κόστισε πάνω από όλα τη βασική α-
παιτησή μας να ακουγόμαστε σε κάθε γωνιά
της Αθήνας. Επίσης το βάρος και ο όγκος
των μηχανημάτων έπρεπε να 'ναι όσο το δυνα-
τόν μικρότερος για να φυγαδεύονται εύκο-
λα.

Οι εκπομπές μας περιελάμβαναν σχεδόν
πάντα ειδήσεις και σχόλια πάνω σε κοινωνικά
γεγονότα, μαρτυρίες πάνω σε χειρονομίες
άρνησης του στρατού και της τυφλής πειθαρχί-
ας, της μισθωτής εργασίας, του κεφάλαιου
και γενικά κάθε θεσμικού καταναγκασμού. Τέ-
λος, μέσα απ' τις εκπομπές μας διαμορφώσαμε
προτάσεις για ένα διαφορετικό τρόπο ζωής,
αυτοκαθοριζόμενο και όχι ετεροκαθοριζόμε-
νο, προτάσεις αυτοοργάνωσης και αυτοδιεύ-
θυνσης σε κάθε κοινωνικό τομέα ζωής.

προσεχώς
ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ
ΔΕΛΤΙΟ
ΜΑΡΤΙΟΣ 1984 Τ.1
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
το 2ο τεύχος

ΤΟ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΗΝ ΚΟΡΕΑ

Η ζωντάνια και οι δραστηριότητες του αναρχικού κινήματος στην Κορέα συγκεντρώνονται κυρίως στη βαθιά επιθυμία της χώρας για ανεξαρτησία. Αυτός όμως ο ισχυρός εθνικιστικός χαρακτήρας του κορεάτικου κινήματος είναι δίκιο μαχαίρι. Γιατί θέλοντας να επηρεάσει μια εθνικιστική κίνηση, υπάρχει ο κίνδυνος να επηρεαστεί το ίδιο το Κίνημα απ' τον εθνικισμό. Οι κορεάτες αναρχικοί αγωνίζονται ενάντια στην φιλοαμερικάνικη δικτατορία του Νότου και τη φιλοσοβιετική του Βορρά.

ΣΥΝΤΟΜΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ

Η Κορέα είχε το δικό της πολιτισμό και τη δική της γλώσσα πριν 3.000 χρόνια, αλλά γρήγορα πέρασε στην επιρροή της Κίνας και μετά όμως κι η ίδια η Κίνα - στην επιρροή της Μογγολίας και της Μαντζουρίας. Από τα τέλη του 16ου αιώνα και μετά η Ιαπωνία άρχισε να κάνει αισθητή την δική της επιρροή. Το τέλος του 19ου αιώνα και η αρχή του 20ου είναι εποχή σημάδια για το μέγεθος της Εένης ανάμειξης στην Κορέα με αποτέλεσμα τρεις πολέμους: Μεταξύ Κίνας και Ιαπωνίας (1894-95), Ρωσίας και Ιαπωνίας (1904-05) και τέλος μεταξύ ΗΠΑ και Κίνας (1950-1953, ένας πόλεμος παραπειστικός ώστε να δείχνει σαν εμφύλιος μεταξύ Βορρά και Νότου).

Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΡΕΑΤΙΚΟΥ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΥ

Στα μέσα του 14ου αιώνα και στα πλαίσια μιας γενικότερης μεταρρύθμισης γίνεται μια προσπάθεια πολιτιστικής αναγέννησης της χώρας με σκοπό την ανάκτηση εθνικής ταυτότητας. Πολύ αργότερα, τον 19ο αιώνα ξεσπάζει βίαιες λαϊκές εξεγέρσεις ενάντια στους Ξένους (τότε Κινέζους και Ιάπωνες), οι οποίοι συνεχίστηκαν και αργότερα μέχρι το 1945 (ενάντια στο αστυνομικό τρομοκρατικό καθεστώς που είχε επιβάλλει η Ιαπωνία). Το 1960 αμέτρητες διαδηλώσεις διαμαρτυρίας για τις νοθευμένες εκλογές, αναγκάζουν τον φιλοαμερικάνο πρόεδρο Σιγκμαν Ρι να παραιτηθεί. Η αντίληψη γενικά των κορεάτων στους Ξένους εισβολείς εκφραζόταν πάντοτε με άμεση και βίαιη δράση, σημαντικό μέρος της οποίας προερχόταν από τους εξόριστους και μετανάστες κορεάτες στην Κίνα, Ιαπωνία και Μαντζουρία.

ΤΟ ΞΕΚΙΝΗΜΑ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Παρόλο που οι κοινωνικές συνθήκες στην Κορέα ήταν ευνοϊκές δεν υπάρχουν λεπτομερή στοιχεία σχετικά με την γέννηση του αναρχισμού. Στην Ιαπωνία και την Κίνα τα αναρχικά κινήματα ξεκινάνε γύρω στο 1920. Εκείνη τη χρονιά συναντάμε μαντζουριανούς αναρχικούς πολεμιστές να αγωνίζονται στο πλευρό κορεάτικων εθνικιστικών ομάδων ενάντια στον ιαπωνικό στρατό. Την ίδια εποχή κυρίαρχη φυσιογνωμία στον χώρο των στρατιωτικών επιχειρήσεων είναι ο αναρχικός στρατηγός Κιμ-Χάο-Γιν. Αυτός είναι και ο κύριος εμπνευστής της ίδρυσης ελευθεριακών κοινοτήτων για κορεάτες πρόσφυγες στην Μαντζουρία. Τον Ιανουάριο του 1930 ο Κιμ-Χάο-Γιν δολοφονείται από κομμουνιστή πράκτορα.

ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΜΕΧΡΙ ΤΟ '45

Στις 2 Νοέμβρη του 1928 ιδρύεται μυστικά στην πόλη Πενγκουα-όνγκ η "Γενική Συνομοσπονδία Κορεάτων Αναρχικών". Το 1930 ιδρύονται παντού όπου υπάρχουν κορεάτες (δηλ. Ιαπωνία και ανατολική Κίνα) Αναρχικές Νεολαίες και Αναρχικοί Εργατικοί Συνασπισμοί. Τον Γενάρη του 1934 ιδρύεται μια Αναρχική Οργάνωση η οποία βοηθάει την Επαναστατική Εργατική Ένωση και συμμετέχει στο "Ιαπωνικό Αναρχοκομμουνιστικό Κόμμα".

Ντοκουμέντα της ιαπωνικής αστυνομίας μας προσφέρουν σαφείς εικόνες σχετικά με τη δράση τους: "Κορεάτες αναρχικοί συνεργάζονται με κινέζους ομοϊδεάτες τους και προετοιμάζουν τρομοκρατικές ενέργειες..."

8 ΓΕΝΑΡΗ 1932: Βομβιστική επίθεση στην άμαξα του Ιάπωνα Αυτοκράτορα.

15 ΑΠΡΙΛΗ 1932: Δολοφονία του ιάπωνα στρατηγού Σιρακάβα και τραυματισμός πολλών άλλων.

Η πίστη των αναρχικών σε μια Κορέα ελεύθερη από Ιάπωνες και εθνικά ανεξάρτητη, τους τοποθετεί πολύ κοντά στους εθνικιστές του "φιλελεύθερου" Κιμ-Κου με αποτέλεσμα να προκαλείται ο κίνδυνος της σύγχυσης που αναφέρθηκε στην αρχή.

ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΜΕΤΑ ΤΟ '45

Το 1945 οι Ιάπωνες αποσύρονται από την Κορέα. Στην "ελεύθερη" πλέον χώρα έρχεται η κυβέρνηση του Σιγκμαν Ρι, φέρνοντας μαζί της και αμερικάνικες δυνάμεις κατοχής, ενώ στον Βορρά βρίσκονται οι Ρώσοι.

Σ' αυτή την σκοτεινή περίοδο οι αναρχικοί αναδιοργανώνονται. Στο Ανόι, πρωτεύουσα της Β. Κορέας, ιδρύεται μια επιτροπή για την δημιουργία μιας Νέας Κορέας, με απήχηση στην αρχή και στους αγρότες, οι οποίοι αργότερα πέρασαν στην επίρρηση τής Κομμουνιστικού Κόμματος.

Τον Νοέμβρη του 1945 οι αναρχικοί οργανώνουν μια συνάντηση στην Σεούλ με παρόντες αρκετούς συντρόφους και ιδρύουν τον "Ελεύθερο Κοινωνικό Συνασπισμό Οικοδόμων", με στόχους που για πρώτη φορά εκφράζονται ελεύθερα:

"Ελευθερία, Ισότητα, Κοινή συνεργασία και διατήρηση των εθνικών στοιχείων, είναι απαραίτητες προϋποθέσεις για την οικοδόμηση της καινούργιας κοινωνίας. Για τον στόχο αυτό, τη δημιουργία μιας Νέας Κορέας, καλούμε όλους τους αληθινούς επαναστάτες να μας βοηθήσουν στον αγώνα ενάντια στον τριπλό εχθρό: 1) Τον ιαπωνέζικο ιμπεριαλισμό 2) Τον καπιταλισμό και φεουδαρχισμό και 3) τους δήθεν επαναστάτες που επιθυμούν την εγκαθίδρυση της δικτατορίας.

Η πείρα μας διδάσκει ότι ο μόνος τρόπος για να ζήσουμε ελεύθερα και δίκαια είναι να φτιάξουμε μια χώρα που να είναι μια ελεύθερη ομοσπονδία αποτελούμενη από τοπικές μονάδες. Για το σκοπό αυτό πρέπει να ενωθούμε με όλες τις εθνικιστικές δυνάμεις μέχρι να πετύχουμε την απελευθέρωσή μας.

Το Πρόγραμμά μας:

- 1) Θέλουμε να συντρίψουμε όλες τις δικτατορίες και να δημιουργήσουμε μια Νέα Κορέα.
- 2) Δεν αποδεχόμαστε το σύστημα της Οικονομίας της Αγοράς και προτείνουμε μια αποκεντρωμένη κοινωνία που να βασίζεται σε αυτόνομες τοπικές μονάδες.

3) Είμαστε φανατικοί του ιδανικού της "μιας οικογένειας σ' όλο τον κόσμο" βάσει της αρχής της κοινής συνεργασίας."

Τον Δεκέμβρη του 1945 αποφασίζεται από την Μ. Βρετανία, την Σοβιετική Ένωση, την Κίνα και τις ΗΠΑ να παραμείνει η Κορέα κάτω από τον έλεγχο των τεσσάρων χωρών για πέντε χρόνια και μια αμερικανοσοβιετική επιτροπή να αντιπροσωπεύει τον Βορρά και τον Νότο. Όλος ο λαός αγανακτεί με τις αποφάσεις, βλέποντας το όνειρο της ανεξαρτητοποίησης όλο και πιο μακρινό.

Το 1946 γίνεται στην Ν. Κορέα το εθνικό αναρχικό συνέδριο με πολλούς αντιπροσώπους του κινήματος και με κύριο σημείο συζήτησης την ιδέα του Γιου-Λιμ για την ίδρυση αναρχικού κόμματος. Η ιδέα της συμμετοχής στην κυβέρνηση έκαιγε πάντα τους αναρχικούς. Ο Γιου-Λιμ, ηγετική φυσιογνωμία του αναρχικού κινήματος εξηγεί:

" Η κατάσταση στην Κορέα είναι εντελώς ιδιαίτερη και τα περιθώρια δράσης μικρά. Το δικαίωμα της αυτοοργάνωσης έχει αφαιρεθεί απ' το λαό μας και έτσι ο μόνος τρόπος για να πραγματοποιηθεί το όραμα της ανοικοδόμησης είναι η δημιουργία μιάς λαϊκής κυβέρνησης, η οποία δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς την βοήθεια των αναρχικών (...)."

Η πρόταση του Γιου-Λιμ, παρά τις αντιρρήσεις, γίνεται αποδεκτή από το Συνέδριο και ιδρύεται το "Ανεξάρτητο Εργατικό-Αγροτικό Κόμμα".

Απ' το Διεθνές Αναρχικό Συνέδριο, που έγινε στη Γαλλία το 1949, μαθαίνουμε στοιχεία για το Αναρχικό Κόμμα και Κίνημα της Κορέας: 3.000 μέλη, 600.000 συμπαθούντες, εκδίδονται 2 ημερησίες εφημερίδες και ένα εβδομαδιαίο περιοδικό.

Στον πόλεμο του '50 χάνουμε τα ίχνη του κινήματος και οι σχέσεις του με το "Διεθνές Αναρχικό Κίνημα" αποκαθίστανται το 1973.

Εκείνη την εποχή στο Βορρά οι Κορεάτες υποφέρουν από την δικτατορία του Κιμ-Ιλ-Σούγκ. Στο Νότο οι αναρχικοί αναδιοργανώνονται στην "Ελεύθερη Λαϊκή Ομοσπονδία" και προκηρύσσουν τις ιδέες τους:

"Αυτοοργάνωση σε ελεύθερες κοινωνίες και κατανομή της εργασίας ανάλογα με τις δυνατότητες και τις ανάγκες του καθενός.

Σύμφωνα μ' αυτές τις βασικές αρχές η κάθε ελεύθερη κοινωνία θα μπορεί στο μέλλον να διαμορφώσει δικό της τρόπο και ρυθμό ζωής. Τέλος, στοχεύουμε στην ειρήνη σ' όλο τον κόσμο, ένα κόσμο αρμονικό, γεμάτο ζωντανούς πολιτισμούς".

Η Ομοσπονδία αποτελείται από δύο σκέλη: το πολιτικό και το συνεργατικό.

Το πολιτικό σκέλος είναι επανδρωμένο από παλιά μέλη του αναρχικού κινήματος, όπως τον Γούγγκ-Χάο-Αμ (ακτιβιστής πριν τον πόλεμο του '50 στην Μαντζουρία και την Κίνα) και τον Γιόνγκ-Ιλ-Ντόνγκ (ιδρυτής της "Εργατικής Ένωσης Κορέας" το 1926).

Το συνεργατικό σκέλος έχει επίσης γνωστά ονόματα αναρχικών (Λι-Γιούνγκ-Κίου κ.α.) και πολλά νέα μέλη που δρουν στην επαρχία για την δημιουργία "αυτόνομων χωριών".

Με μεγάλη μυστικότητα και δυσκολία η Ομοσπονδία καταφέρνει να εκδώσει βιβλία (500 αντίτυπα το καθένα) όπως: "Μοντέρνα Επιστήμη και Αναρχισμός" του Κροπότκιν, την βιογραφία του στρατηγού Κιμ-Χάο-Γιν κ.α.).

Ο Τύπος έχει "σοκαριστεί" από το γεγονός ότι οι εργαζόμενοι μπορούν αποτελεσματικά να αυτοοργανωθούν σε μεγάλες ομάδες "τύπου κομμάτων", να κτυπούν στην καρδιά του εχθρού, να κάνουν ότι πρέπει να κάνουν, και μετά να αποχωρούν χωρίς απώλειες ή συλλήψεις. Γιατί σοκάρονται; Εάν ο εχθρός ήταν ένας Ξένος επιδρομέας, τότε ο Τύπος θα επαινούσε τέτοιες πράξεις.

Οι εργαζόμενοι αυτής της χώρας κάνουν μόνο ότι έχουν δικαίωμα να κάνουν: πέρνουν πίσω αυτό που είναι νόμιμο και ουσιαστικά δικό τους υπερασπίζοντας την ζωή τους ενάν-

Το πρόγραμμα του "ανεξάρτητου" ραδιοφωνικού σταθμού "Radio Trent" στο Mansfield-Derby διακόπηκε στις 9 Αυγούστου από μια φωνή, που ζητούσε επείγοντως από τους ανθρακωρύχους που δούλευαν να απεργήσουν. Η αστυνομία δεν μπόρεσε να βρει τον πομπό, και έτσι στο μέλλον οι εκπομπές θα συνεχιστούν. Όσοι αναγνώστες ακούν τις εκπομπές, ή θέλουν να κάνουν κάτι παρόμοιο -παρότι τα γράμματά μας "διαβάζονται" -ας επικοινωνήσουν.

ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΕΤΕ ΤΗΝ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ.

Τρύπες κάτω από το πάτωμα

Μια μικρόχολη - μα χαρακτηριστικά ακριβής, αν και προκατειλημμένη - επίθεση, αποκαλούμενη "τρύπες κάτω από το πάτωμα" (έναν οδοντικό σχετικά με την συμπεριφορά των "αριστερών" ομάδων, που συχνά εισβάλλουν σε χωριά ανθρακωρύχων) γράφτηκε από τον Ντέιβιντ Ντάγκλας, συντονιστή της απεργιακής επιτροπής της NUM του Doncaster.

Αναφερόμενος στους αναρχικούς ο Ντάγκλας λέει: Θα ξαφνιάσει πολλούς αυτό που λέω, αλλά στην πραγματικότητα οι αναρχικοί είναι πολύ πιο χρήσιμοι από πολλούς αυτοανακηρυγμένους σωτήρες της εργατικής τάξης. Απεχθανόμενοι εκείνους που λένε στους άλλους τι να κάνουν, έχουν πραγματικά σπαταλήσει όσο χρόνο και ενέργεια διαθέτουν, για να μας βοηθήσουν ενεργά, και μάλιστα σε όσα ΕΜΕΙΣ τους ζητήσαμε να μας βοηθήσουν. Οι εκτιμήσεις του υλικού μας είναι η μεγαλύτερή τους συνεισφορά και συχνά το κάνουν δωρεάν. Βοηθούν επίσης στην συλλογή τροφίμων και όταν ΕΜΕΙΣ το ζητάμε εμφανίζονται στις ομάδες περιφρούρησης της απεργίας, χωρίς τις εφημερίδες που συνήθως κουβαλούν οι "αριστεροί".

Με τους αναρχικούς δεν θα έχεις το πρόβλημα να προσπαθούν να σε καπελλάσουν ή να σου περάσουν τη γραμμή τους. Το μόνο πρόβλημα είναι ότι πολλοί από αυτούς μοιάζουν χαρούμενοι. Μπορεί να το θεωρήσεις αυτό πλεονέκτημα αν θέλεις να διαλέξεις την παρέα σου ανάμεσα στις ομάδες που αναφέρθηκαν προηγουμένως (εννοεί το Socialist Workers Party, το RCP, το CPGB, τους Militant κλπ)

Πρόσθετα, μπορείς να διαπιστώσεις ότι όταν τα πράγματα δυσκολεύουν στις απεργιακές γραμμές, με τα "σπρωξίματα" των μπάτσων, οι "αριστεροί" κάνουν πίσω με το χέρι γεμάτο χαρτιά ενώ οι αναρχικοί στέκονται δίπλα σου !!!

Επιδρομή στους ιδιοκτήτες

Αγαπητή Black Flag,

Την νύχτα της Κυριακής 5 Αυγούστου επιτεθήκαμε στα κεντρικά γραφεία της Price Waterhouse, εταιρίας υπεύθυνης για την κλοπή των επιδομάτων και των δωρεών προς τους Ουαλλούς ανθρακωρύχους. Γεμίσαμε τους τοίχους με την λέξη απεργοσπάστες του κτιρίου της London Bridge Street 32, και πυρπολήσαμε οικοδομικά υλικά και παραπήγματα της Ασφάλειας καταστρέφοντας τα ολοκληρωτικά. Τηλεφωνήσαμε στην ITN και αναλάβαμε την ευθύνη γι αυτό. Όπως και περιμέναμε, δεν υπήρξε καμία δημοσιότητα. Ελπίζουμε πως θα το δημοσιεύσεις, και έτσι θα ενθαρρυνθούν και άλλοι να περάσουν στην δράση.

ΟΜΑΔΑ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΑΚΩΡΥΧΩΝ No 7

Το ραδιόφωνο των Ανθρακωρύχων

ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

MARIE ΚΑΙ NOEL MURRAY: ΞΕΧΑΣΜΕΝΟΙ ΣΤΑ ΚΑΤΕΡΓΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Η Marie και ο Noel Murray είναι δύο αναρχικοί που βρίσκονται στις φυλακές της Ν. Ιρλανδίας από το 1976. Αρχικά καταδικάστηκαν σε θάνατο για τον φόνο ενός αστυνομικού από το "ειδικό εγκληματολογικό δικαστήριο" που είχε τρεις δικαστές και καθόλου ενόρκους. Η μοναδική ουσιώδης απόδειξη ήταν μια "μαρτυρία" που πάρθηκε κατόπιν βασανιστηρίων, και την οποία αρνήθηκαν στο δικαστήριο. Σε απάντηση των διαμαρτυριών τους, αναγκάστηκαν να ακούσουν την "δική" μέσα από μεγάφωνο, τοποθετημένο στα κελιά τους. Αφού έγινε αναθεώρηση της δίκης, η ποινή μετατράπηκε σε ισόβια φυλάκιση.

Τώρα βρίσκονται στην φυλακή του Limerick και έχουν μια ώρα επίσκεψη κάθε βδομάδα. Οι "ανέσεις" είναι εντυπωσιακά περιορισμένες σ' αυτές τις φυλακές, με αποτέλεσμα να γίνουν πρόσφατα πολλές διαμαρτυρίες σχετικά με τον χρόνο του επισκεπτηρίου. Το βασικό πρόβλημα για τους δύο αυτούς αναρχικούς είναι ο περιορισμένος χρόνος που περνούν μαζί καθώς και η συνεχής παρουσία τουλάχιστον δύο δεομοφυλάκων.

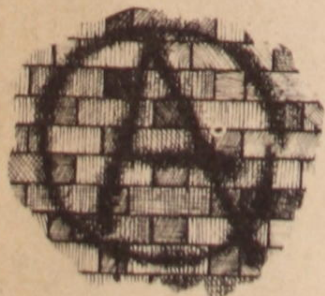
Έτσι, πριν μερικά χρόνια ξεκίνησαν μια εκστρατεία με στόχο να κερδίσουν "συζυγικά δικαιώματα", που είναι το δικαίωμα για τους παντρεμένους φυλακισμένους να έχουν συναντήσεις με τους συζύγους τους. Εάν κερδίσουν, αυτό θα είναι μια μεγάλη νίκη για τα δικαιώματα πολλών φυλακισμένων στο Νότο.

Η σημασία αυτής της ιστορίας μεγαλώνει για τον Noel και την Marie. Η Marie σε δύο χρόνια θα γίνει 40 χρονών κι η επιλογή του να έχει ή όχι ένα μωρό περιορίζεται αισθητά. Αναμένεται ότι τα ιρλανδικά δικαστήρια θα εξετάσουν την περίπτωση τους, παρά το συνταγματικό δικαίωμα για την "ιερότητα της οικογένειας" κάτω από την βαριά επίδραση της Καθολικής Εκκλησίας. Το πρώτο τεστ για τα ιρλανδικά δικαστήρια ελπίζουμε πως θα βγει στο τέλος αυτού του χρόνου, και έτσι η εκστρατεία θα στραφεί για την τελική κίνηση στο Ευρωπαϊκό δικαστήριο του Στρασβούργου.

Μια εταιρία δικηγόρων (συνηγόρων) προσφέρει τις υπηρεσίες της δωρεάν, όπως επίσης λέκτορες και φοιτητές καθώς και μεγαλύτεροι δικηγόροι, που αναμένεται τώρα να βοηθήσουν. Αλλά το κόστος υπολογίζεται γύρω στις 3000£, μόνο για έξοδα.

Επικοινωνία: Για περισσότερες και πιο λεπτομερείς πληροφορίες για την υπόθεση αυτή, όπως και γενικότερα για την κατάσταση των αναρχικών στην Ιρλανδία:

Conjugal Rights Campaign
c/o Just Books
7 Winetavern Street Belfast BT1
1JQ N. Ireland
tel. 225426

(成石平四郎) (古河力作) (幸徳秋水)

(奥宮健之) (大石鯨之助) (新村忠雄)

(内山愚童) (森近運平) (新美卯一郎)

(松尾卯一太) (宮下太吉) (菅野才次)

Κ. ΟΜΟΡΙ

ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ ΣΤΟ ΙΚΡΙΩΜΑ

Ο Γιαπωνέζος ακτιβιστής Κ. Ομόρι περιμένει να εκτελεστεί γιατί "σκέφτηκε" ότι η ανατίναξη ενός κυβερνητικού γραφείου ήταν μια καλή ιδέα.

Το γραφείο αυτό βρισκόταν στο νησί Χοκκάιντο και αναπνύχτηκε το 1976. Δύο άνθρωποι σκοτώθηκαν. Πέντε μήνες αργότερα, ο Ομόρι συνελήφθη, αφού κάποιος ανέφερε ότι "αντελήφθη" τον Ομόρι την νύχτα της ανατίναξης.

Ο Ομόρι αρνήθηκε ότι έβαλε την βόμβα και κατά την διάρκεια της δίκης του είπε στο δικαστήριο ότι υποστηρίζει αυτήν την ενέργεια. Επίσης προσπάθησε να γρονθοκοπήσει τον δικαστή.

Η νομική κατηγορία για τον Ομόρι ήταν αδύνατη στην πραγματικότητα. Δεν υπήρχαν μάρτυρες, ομολογίες, αποδείξεις (συνηθισμένη ζάχα-

ρη και μπαταρίες που βρέθηκαν στο σπίτι του, θεωρήθηκαν "σοστατικά βόμβας").

Στην πραγματικότητα, η μόνη σχέση μεταξύ του Ομόρι και της πράξης είναι η υποστήριξή του για την αυτονομία των καταπιεσμένων ανθρώπων του Ainu του Χοκκάιντο. Το ανατιναγμένο γραφείο ήταν σύμβολο της γιαπωνέζικης κυριαρχίας στο Χοκκάιντο, μια κυριαρχία που άρχισε με την κτηνιάδη κατοχή του νησιού από τους γιαπωνέζους το 1868.

Αν και ο Ομόρι είναι γιαπωνέζος, υποστηρίζει την αντι-γιαπωνέζικη εκστρατεία του Ainu, που ζητά να φύγουν οι γιαπωνέζοι από το νησί. Είναι μια κατάσταση ανάλογη με εκείνη των γηγενών της Βόρειας Αμερικής: Οι γιαπωνέζοι πήραν τα πάντα από το Ainu, χρησιμοποίησαν τους κατοίκους σαν σκλάβους, βίασαν τις γυναίκες και προσπάθησαν να τους σκοτώσουν όλους σε πολέμους.

Η αναρχική ομάδα WRI-Ιαπωνίας προσπαθεί να δημοσιοποιήσει την υπόθεση και ζητά γράμματα διαμαρτυρίας που θα πρέπει να σταλούν στις γιαπωνέζικες πρεσβείες του εξωτερικού, να μπουκόταριστούν οι γιαπωνέζικες εταιρίες και να σταλούν γράμματα υποστήριξης στον Ομόρι.

Η WRI έχει άλλη μια ιδέα: να γίνει διαμαρτυρία-graffiti στα αεροπλάνα της γιαπωνέζικης αεροπορικής εταιρίας JAL.

Στείλτε γράμματα υποστήριξης:

Akiyoshi Ito, Sakae So 203,
Iwa Kura-Agura, Skyo
Kyoto JAPAN

ΓΙΑΠΩΝΕΖΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΣΚΕΥΩΡΙΑ ΤΟΥ 1911

PELTIER: ΙΝΔΙΑΝΟΣ ΑΠΕΡΓΟΣ ΠΕΙΝΑΣ

Ο Leonard Peltier, αγωνιστής του Αμερικάνικου Ινδιάνικου Κινήματος, που καταδικάστηκε για τον φόνο δύο πρακτόρων του FBI το '975, ζήτησε επανεξέταση της υπόθεσής του στις 4 Απριλίου από το ομοσπονδιακό γραφείο χάρτητων

Η επανεξέταση μέσω μαρτύρων θα γίνει τους επόμενους δύο ή τρεις μήνες, και είναι μια μεγαλειώδης νίκη, επιστέγασμα μιας διετούς εκστρατείας για την ανασθεώρηση της δίκης του Peltier, του οποίου οι υποστηρικτές πιστεύουν ότι είναι θύμα μιας βεντέτας μεταξύ του FBI και των ηγετών του AIM.

Αλλά για τον Peltier, φυλακισμένο στο Marion Penitentiary του Ιλ-λινόις, η νίκη έχει επισκιαστεί από μια άμεση κρίση. Μόλις μια βδομάδα μετά την ανακοίνωση για την επανεξέταση, αυτός και άλλοι δύο τρόφιμοι που μάχονται για τα δικαιώματα των ιθαγενών αμερικανών, ο Standing Deer και ο Rechaza άρχισαν απεργία πείνας. Λένε ότι θα αρνηθούν κάθε είδος φαγητού έως ότου οι υπεύθυνοι της φυλακής άρουν την απαγόρευση για την τέλεση των θρησκευτικών τους λειτουργιών.

"Μάχομαι για δικαιοσύνη σε μια χώρα όπου η δικαιοσύνη για τον λαό μου είναι περίπου αδύνατο να αποκτηθεί", λέει ο Peltier σε μια δήλωση στο ομοσπονδιακό γραφείο φυλακών. "Απέναντι σ' όλες αυτές τις αδύνατες πιθανότητες μπορώ μόνο να νικήσω αν έχω όλη μου την ζωή γεμάτη από την δύναμη του Μεγάλου Πνεύματος".

Η ζωή του Peltier έχει επίσης κιν-

δυνεύσει από την βία του προσωπικού των φυλακών. Οι φυλακισμένοι κλειδώνονται στα κελιά τους 23 ώρες την ημέρα, από τον Οκτώβρη, όταν δύο φρουροί και ένας κρατούμενος σκοτώθηκαν. Ο Peltier, ο Standing Deer και ο Rechaza είναι όλοι θύματα ξυλοδαρμών από τους φύλακες, που είναι πια ρουτίνα στο Μάριον.

Ο Standing Deer είναι 62 χρονών και υποφέρει από οδυνηρή αρρώστια της πλάτης. Παρόλα αυτά οι φύλακες τον χτύπησαν τρεις φορές τον Νοέμβρη.

Από τους φυλακισμένους επίσης έχουν αφαιρεθεί όλα τα προσωπικά και νόμιμα αντικείμενα. Η είσοδος σε βιβλιοθήκες και η χρησιμοποίηση γραφομηχανών έχει τώρα απαγορευθεί, κι αυτό είναι ένα σημαντικό πρόβλημα για τον Peltier και τους άλλους που ετοιμάζουν την δικιά τους νομική δουλειά.

Ο Peltier καταδικάστηκε για τον φόνο του 1975 των δύο πρακτόρων του FBI, αφού είχε προηγηθεί μια ανταλλαγή πυροβολισμών στην περιοχή Pine Ridge της Νότιας Ντακότας, και μια κατάληψη της περιοχής Wounded Knee το 1973. Υπήρξε στόχος μιας μυστικής εκστρατείας παρενοχλήσεως του FBI από το 1972, όταν το Αμερικάνικο Κίνημα των Ινδιάνων οργάνωσε την κατάληψη του Γραφείου για τις Ινδιάνικες Υποθέσεις. Μια προσπάθεια αργότερα εκείνο τον χρόνο να του φορτώσουν κατηγορία για απόπειρα φόνου ενός μπάτσου απέτυχε, όταν η δική τελείωσε με την αθώωσή του.

Η εξέταση με μάρτυρες θα ερευνηθεί υλικό που απέκρυψε το FBI όταν γινόταν η δίκη του Peltier για

Ο Peltier με ένα σύντροφο το 1978

τους φόνους στο Pine Ridge. Μέσα από τις 12000 σελίδες των ντοκουμέντων του FBI που απέκτησε η υπερδύναμη λόγω της νομοθεσίας για την ελευθερία της πληροφόρησης προκύπτει μια βλητική ανάλυση για τους κάλυκες που βρέθηκαν κοντά στους νεκρούς πράκτορες του FBI. Ο Peltier καταδικάστηκε με τον ισχυρισμό ότι εκείνοι οι κάλυκες βγήκαν από το όπλο του, πράγμα που η βλητική αναφορά κατηγορηματικά διαψεύδει.

"Δεν πρέπει να υπάρχει αμφιβολία ότι η απόκρυψη αυτής της αναφοράς του αρνείται ακόμη την διεξαγωγή μιας έντιμης δίκης", είπε ο δικηγόρος του Peltier, ο William Kunstler, όταν ανακοινώθηκε η επανεξέταση.

Ο Peltier ζητά να του γράψουν γράμματα συμπαράστασης, όπως επίσης και στον Standing Deer και τον Rechaza στο Μάριον, απαιτώντας να τους μεταφέρουν σε μια φυλακή, όπου θα μπορούν να λατρεύουν την θρησκεία τους. Τα γράμματα ζητάει να αναφέρονται και στα 3 ονόματα.

"Αυτό θα μας κρατήσει ασφαλείς από τους δεομοφύλακες", λέει. Οι ταχυδρομικές διευθύνσεις είναι οι ακόλουθες:

Leonard Peltier, 89637-132
Standing Deer, aka Robert Wilson,
01499-164
Rechaza, aka Albert Garza,
49602-146
P.O.Box 1000, Marion Illinois,
U.S.A 62959

Ο Αθλητισμός είναι ένα φαινόμενο που στη σύγχρονη ιστορία έχει αποκτήσει μια ιδιαίτερη οντότητα και σημασία. Η εξέλιξη του απ' τις αρχές του αιώνα μέχρι τις μέρες μας είναι τόσο μεγάλη και η πορεία του τόσο διαφορετική απ' ό,τι στο παρελθόν, που εύκολα καταλαβαίνει κανείς, γιατί η αστική τάξη έδωσε τόση σημασία στην προώθηση των αθλητικών γεγονότων και της αθλητικής ιδέας γενικότερα.

Έτσι η τέλεση των πρώτων σύγχρονων Ολυμπιακών Αγώνων το 1896 στην Αθήνα, ήταν ο σταθμός για το ξεκίνημα μιας καινούργιας προσπάθειας, που θα έδινε ένα νέο όπλο στις κυρίαρχες δυνάμεις της κοινωνίας, να αλλοτριώσουν ιδεολογικά το τότε εξεγερμένο προλεταριάτο. Οι ιστορικές μνήμες των Ολυμπιακών Αγώνων της αρχαιότητας περί καλλιέργειας της ιδέας της ειρήνης, περί τονωμένου πνεύματος ενότητας, περί άμιλλας και περί αθλητικού ιδεώδους, έγιναν αντικείμενο επεξεργασίας από τον εμπνευστή των σύγχρονων Ολυμπιακών Αγώνων Βαρόνο Πιέρ ντε Κουμπερτέν και το συνάφι του.

Χαρακτηριστικά, ο Κουμπερτέν λέει: " Διά να αποφύγωμεν την ολέθριον βίαν, οφείλομεν να προσφέρωμεν εις το προλεταριάτον επαρκή παιδείαν ώστε να αποκτήσει την δύναμιν να αντισταθή εις τον ίδιον του εαυτόν, να οχυρωθεί εναντίον και της πλέον ελαφράς οργής, εναντίον και της πλέον καταφώρου αδικίας, ούτως ώστε να δυνηθή να εργασθή σθεναρώς, αλλά και ηρέμως, διά την ίδια του την εξύψωσιν".

Η ακόμη:

"Ο Αθλητισμός, συγκρατεί τα ελατήρια εκείνα τα οποία έχει τετνώσει η οργή. Και τι άλλο είναι το κοινωνικόν πρόβλημα, από το προϊόν μιας συσσωρευσεως ελατηρίων τετνωμένων απ' την οργήν; ...Το σημαντικώτερον δεν είναι, όπως εσφαλμένως επαναλαμβάνεται, μια σωματική επαφή η οποία, την σήμερον ημέραν, θα εκινδύνευε να αποκοπή από οιαδήποτε πνευματική προσέγγισιν, αλλά κυρίως η κοινή ευχαρίστησις: αστική και προλεταριακή νεότης να αντλήσουν από την ίδιαν πηγήν μυκής χαράς, ιδού το σημαντικώτερον... Από αυτήν την πηγήν θα αναβλύση δι' αμφοτέρας η καλοπροαίρετος κοινωνική διάθεσις, η μόνη ψυχική κατάστασις η οποία δύναται να εγγυηθή εις το μέλλον την ελπίδα μιας αποτελεσματικής συνεργασίας."

Ο Αθλητισμός, λοιπόν, μιας και ενσαρκώνει τις ιδέες περί εθνικής ενότητας και ομοψυχίας, γίνεται πλέον ένα ισχυρό όπλο στα χέρια της κυρίαρχης τάξης για να επιτευχθεί η διαταξική συνεργασία.

Για να φτάσουμε και στο σημερινό επίπεδο, όπου ο αθλητισμός έχει γίνει το χαϊδεμένο παιδί της αστικής τάξης και της γραφειοκρατίας των ανατολικών χωρών, γιατί έχει διαφανή ξεκάθαρα πλέον πως είναι ένα εξαιρετικό μέσο που βοηθάει στη σταθεροποίηση της κυριαρχίας τους και στην αποανάγκωση του προλεταριάτου. Σήμερα, μια απ' τις βασικές λειτουργίες του αθλητισμού, είναι αυτή του Θεάματος. Είναι γεγονός αναμφισβήτητο, ότι σ' όλο τον κόσμο υπάρχουν περισσότεροι θεατές παρά αθλητές. Όπως επίσης, χάρη στην τηλεόραση, η ακροαματικότητα γεγονότων όπως οι Ολυμπιακοί Αγώνες ή ο Τελικός Κυπέλλου Ευρώπης, φθάνει το 1 με 1,5 δισεκατομμύριο τηλεθεατές. Αυτά τα στοιχεία, αποδεικνύουν πως ο Αθλητισμός σαν θέαμα, είναι ιδιαίτερα αποδοτικό μέσο, τη στιγμή που πραγματικά τα πάντα ανάγονται σε παραστάσεις και στείρες φαντασιώσεις ενώ η πραγματικότητα περνάει για άλλη μια φορά στο περιθώριο.

Στη σύγχρονη ιδέα περί αθλητισμού, εκείνο που αποκτάει μεγάλη δύναμη είναι η ιδεολογική φόρτιση προς όφελος βέβαια του καπιταλισμού. Η πιο ύπουλη ίσως θεώρηση στα σπορ, που επεκτείνεται και σαν θεώρηση για όλη την κοινωνία είναι ότι: "όλοι οι πολίτες είναι ίσοι στην αφετηρία, και όσο για τις ιεραρχημένες θέσεις τους, δεν τις οφείλουν πα-

ρά μόνον στις προσπάθειές τους, στους κόπους και στην αξία τους.". Ποιός δεν αναγνωρίζει σ' αυτή την ψευδολογική ιδεολογία το ανάγγραφο της αστικής δημοκρατικής ιδεολογίας περί κοινωνικής κινητικότητας ή του αυτοδημιούργητου ατόμου; Αρκεί να έχει κανείς δυνατές γάμπες και να τις γυμνάξει με θέληση και υπομονή. Άρα η λειτουργία του αθλητισμού έγκειται στη νομιμοποίηση των ιεραρχημένων ταξικών δομών.

Έτσι ο θεσμός του αθλητισμού είναι για την κυρίαρχη τάξη ένα ονειρεμένο μέσο για να κοινωνικοποιήσει τη νεολαία, να τη μετατρέψει σε ρομπότ με σκοπό την ικανοποίηση των επιδιώξεών της. Η αθλητική διαπαιδαγώγηση στο μέτρο που διαστρεβλώνει την ΑΝΑΓΚΗ ΓΙΑ ΠΑΙΓΝΙΑΚΗ ΚΙΝΗΣΗ, μεταμορφώνοντάς την σε ανταγωνισμό για καλύτερη επίδοση, είναι η διαπαιδαγώγηση αστικού τύπου. Στο βαθμό που ο καπιταλισμός καταφέρνει και εντάσσει μέσα σ' αυτή του την λογική σημαντικά κομμάτια της νεολαίας, έχει πετύχει στο έργο του.

Μια άλλη σημαντική ιδεολογική θέση που δικαιολογεί και την τεράστια προσχώρηση του προλεταριάτου στην αθλητική ιδέα, είναι η εξάπλωση της ιδεολογίας της αδιάκοπης προόδου. Μια πρόοδος που η ηθικολογική της δόμηση ανταρτάζεται στον συνεχή και αδιάκοπο ταξικό πόλεμο. Μέσα σε μια παγκόσμια κοινωνία όπου τα ιμπεριαλιστικά ανθρωπόμορφα γουρούνια δημιουργούν νόμους ζούγκλας, εμφανίζεται η αθλητική ιδέα για να "διαφυλάξει" στον άνθρωπο ότι "ανθρώπινο" του έχει απομείνει.

Για την εξασφάλιση αυτής της αντίληψης περί προόδου, έχουν επιστρατευθεί όλοι εκείνοι οι φορείς που μπορούν να δώσουν το χέρι τους. Ο βασικός φορέας, αυτός της επιστήμης, έχει δώσει τη μεγαλύτερη ώθηση στο σύγχρονο αθλητισμό. Μάλιστα, μπορούμε να πούμε, επιστήμη και αθλητισμός συμβαδίζουν απόλυτα. Η εργασία που έχει αναλάβει η τεχνολογία είναι να καταφέρει να φτάσει τον αθλητή στο μάξιμουμ των ανθρωπίνων του δυνατοτήτων. Αυτή η χρησιμοποίηση της τεχνολογίας ιδεολογικοποιείται ως πρόοδος, αφού δημιουργεί αθλητές-υπεράνθρωπους, που καταρίπτουν διαρκώς τα ρεκόρ και δίνουν έτσι μια άλλη ώθηση στο άθλημα, ανανεώνοντας τις προσπάθειές, ώστε να υπάρχει πάντα κάποια ένταση από πλευράς θεατών στην παρακολούθηση των σπορ. Ταυτόχρονα επιτυγχάνεται η αποπροσωποποίηση-απανθρωποίηση του αθλητή, αφού έχει καταπατηθεί η προσωπικότητά του και έχει γίνει όργανο των τεχνολογικών εξελίξεων.

Είναι πράγματι συγκλονιστικό, να βλέπεις τις κινήσεις ενός δισκοβόλου παρμένες σε φωτογραφίες χρονικής διάρκειας κλασμάτων δευτερολέπτου και τους μυς του αθλητή σημειωμένους πάνω σ' αυτές τις φωτογραφίες, να ακούς και την ανάλυση του επιστήμονα σε σχέση με το ποιός μυς πρέπει στη συγκεκριμένη στιγμή της κίνησης να αναπτυχθεί, για να καταλάβεις πως η τεχνολογία παίζει τον κυριώτερο και αποφασιστικότερο ρόλο στην επίτευξη ενός ρεκόρ.

Βέβαια δεν θα μπορούσε να λείψει και από την λειτουργία των σπορ, η εθνικιστική ή τοπική διαμάχη. Χαρακτηριστική είναι η δήλωση του προπονητή Αλέφαντων στους παίκτες του: "Σκεφτείτε ότι έρχονται οι Τούρκοι να πάρουν τις μανάδες σας, τις γυναίκες σας ή τις αδελφές σας και μπείτε στο γήπεδο να ...φάτε τους αντιπάλους σας". Η διακρατική ή διατοπική διαμάχη πυροδοτεί με μια εντελώς λανθάνουσα βιαιότητα τον φίλαθλο, δημιουργώντας του για άλλη μια φορά λάθος στόχο. Το ζήτημα είναι όμως, ότι πολλές φορές η βία δεν είναι ελεγχόμενη, με συνέπεια να στρέφεται, ασυνείδητα βέβαια, ενάντια στο κράτος. Η ανάπτυξη όμως της τοπικιστικής ιδεολογίας στις περισσότερες περιπτώσεις πετυχαίνει στο στόχο της.

Το νέο ρεκόρ, το γκολ ή το νοκ-άουτ δεν είναι τίποτα άλλο παρά η ίδια η θεαματική κοινωνία την ώρα που οργάζεται. Αν δεν "τραβηχτεί" όμως γρήγορα "πίσω", θά'χει να αντιμετωπίσει την γέννα μιας νέας ζωής!

Κι οι εκτρώσεις στην εξέγερση δεν πιάνουν...! Β. Βουδούρης

